

i detta vårt ständigt återkommande fadel öfver ministrarnes olagliga åtgärder och i vår ouphörliga opposition mot godtyckots stadgande, se ett bevis, att vi äro regeringens fiender, antiroyalister; och man synes anklaga oss än att vilja väcka saknad af den förhålliga styrelse, som uphört, att låna vapen åt dess anhängares illvilja och att vara, med ett ord, Bonapartister; än att vilja upprätta republik inom monarkien och att vara Jacobiner eller deras partis anhängare. Ändtligen blyges man icke att sammanhäfta våra namn med de personers, dem man behandlar såsom uproriska, kungamördare, septembriseurer, och öfver hvilka man söker välfva skam och vanära.

Dessa orimliga och oskickliga anfall, riktade mot män, fullkomligt främlingar för allt, som på tjugu år tilldragit sig, och hvilkas ärlighet och aptriktighet man ej har minsta skäl att misstänka, synes oss kasta den måst uplysende dager öfver den ande, som leder de ministeriella tidningarna.

Det är ej oss, MM. HH., det är ej de eller de persouerna, som man anfäller; det äro den monarkiska frihetens sak, hvars seger man fruktar och vill hindra. Det är icke mot Jacobiner, konungamördare, septembriseurer, som så många nedriga smädelser, så många giftiga angifvelser riktas; det är mot constitutionens försvarare. Hr. Méhé's Hr. Carnots största fel är ej att hafva velat försvaga fasan, som vidlidit vissa revolutionära ytterligheter; deras verkliga brott är att med kraft hafva angifvit godtyckliga handlingar af våra ministrar, de äregriga, hersklystna, contra-revolutionära afsigterna hos vissa persouer, och att hafva framdragit dem för allmänhetens öm. Man bemödar sig att bortvända upmärksamheten från målet som de uppsatt för sig, för att vända den hel och hällen åt dessa mäns förflutna lofnad, och man söker i deras förvillelser intet annat än medlen att nedsätta de grundsatser, dem de föravara.

Denna nedriga taktik är ingen ting annat än utvecklingen af det system, som blifvit följdt, allt ifrån Konungens återkomst, af det parti Fransmän, som, efter att år 1792 hafva öfvergifvit Frankrike, emedan det gifvit sig en constitution stridande mot deras privilegier, år 1814 ej vilja erkänna en, som icke återgifver dem de prerogativer, de då förlorat, eller de egendomar, som sedermera frantogs dem och hvarpå 24 års elände och landsflykt ej kunnat förnä dem att öfvergifva sina orimliga och stolta anspråk.

Detta parti, som händelserna ställt i spitsen för restaurationen och som skulle önska dess gång efter sitt välbehåg, har begynt med att förkunna

oss en legitim beherskares återkomst. Det har ej visat sig angeläget att låta oss känna de uphöjda egenskaper, som skulle förvärfva Ludvig vår kärlek; men det har i honom visat oss arfvingen af våra gamla Konungar; och titeh af legitima Furste har varit den enda, livarpå partiet sökt grunda vår vördnad och vår lydndad. Det har från denna stund trott, att monarkien var återställd på sina gamla gränder och att det skulle däri återtaga sin gamla plats; och förslaget att gifva Frankrike en ny constitution har för detta parti synt vara ett förfärligt brott. Man påminner sig, med hvilken närtighet det skrek mot Senaten, i anledning af det constitutions-förslag, han utgifvit. Man har sedermera sett, med hvilket djupt missnöje de emottagna chartan af d. 4 Junii. Det har ej af sin kärlek för Konungen afhållits att högljudt yttra sitt missnöje med detta contract mellan monarken och nationen. Emigranter, Verdéister frågade högt, med hvad rätt han disponerat om deras egendom. Då man hörde dem, skulle man hafva trott, att staten var förlorad, emedan de ej återfingo sin fordena rikedom, och att man måste misströsta om restauration, emedan chartan ej återgaf dem deras gamla prerogativer och ej utmärkte dem framför alla öfriga Fransmän. För att hindra en så stor olycka, hafva de velat, att regeringen måtte upföra sig, såsom om ingen constitution finnes; och denna fick snart utså till farliga anfall. Dessa ingrepp i samsällsförbundet kunde ej undgå att väcka talrika och häftiga protester. Nationens representanter, uplysta och oförskräckta skriftställare hafva låtit höra rättvisa klagomål. För att förstöra dessas verkan har man måst förgifta deras orsak. Ifrån den stunden har man ej uphört att återkalla minnet af revolutionens brott och olyckor; man har med häftighet skrikit mot de grundsatser, hvarpå hon blifvit begynd, och de män, som velat försvara våra lagar mot det rådande partiets tilltag, hafva blifvit anklagade att bekänna revolutionära läror, att vilja störta Frankrike i nya oredor; de hafva låtit emottaga de neshigaste benämningar.

Sådant är, MM. HH., det verkliga motivet till de skandalösa utfall som de ministeriella tidningarna tillåta sig mot män, hvilkas största brott, för att åter upprepa det, ej är att hafva medverkat vid revolutionen, men att vilja häjda contrarevolutionens framsteg. Där är den sanna grunden till de misstankar man söker utsprida öfver våra tänkesätt och våra afsigter. I sen, att de förebräelser man gör oss, återtalla allesamman på de människors hufvud, hvilka rigta dem mot oss; de bevisa icke, att vi äro regeringens fiender; men ådagalägga tyd-

ligen, att dessa människor äro lagarnas fiender: och långt ifrån att väcka tvifvelsmål om vår trohet, utvisa de ej med visshet någon ting annat än deras trolöshet. Också skola deras skenheliga declamationer ej bringa oss ur fattning; vi skole förblifva trogna de grundsatser, dem de angripa, emedan endast desse erkännas af lagarna; och vi tro oss hafva nog visat vår tillgifvenhet för Konungen, om vi kunnat medverka till uprätthållandet af denna charta, hvars stränga efterföljd ensam kan betrygga fäderneslandets väl".

UTLÄNDSKA NYHETER.

Turkiet. Från Semlin heter det under d. 19 October: Postlataren har från Seres ankommit i Belgrad med bref ända till d. 1 October och från Thessalonik med bref till d. 26 September. I begge städerna hade Firmanerna rörande inlämnandet af guld och silfverkärl och myntets nedsättande gjort stort intryck. Den, som ännu har något penningar, söker att flykta, hvarföre i Seres en firman till flyktningarnes återkallande redan blifvit förkunnad. Från Bitolia, Seres och hela denna trakt flykta nu de rika judarne i skaror, och söka komma till Europa. De belata öboarne, som afhämta dem nattetid, stora summor för öfverfarten till Öarne. Till Bitolia ankomma dagligen flyktningar från trakten kring Larissa, emedan Grekerna endast stodo två timmars väg från denna staden, där Chorschid Pascha emellertid skall hafva träffat stora försvarsanstalter. I Epiros hafva Grekerne äfven trängt fram, sedan Sulioterna hade förenat sig med Bolzaris och Maurokordato. Chorschid-Pascha har i Ternovo låtit afrätta de tre Biskoparne och Primaterne, som han hade skickat till Morea, för att tillbjuda Moreoterna amnestie, sedan de återkommit med oförrättade ärenden, emedan Odyssevs alldeles icke släppte dem igenom passen. I Belgrad har genom atomordentlig lägenhet följande underrättelser ankommit, som härstyta från de tillförliggaste källor. Slottet i Korinth uppgafs den 26 September. Redan d. 24 blef kapitulationen avslutad med commendanten Jussuf-Pascha, för detta gouverneur i Patra och en af de skickligaste turkiska Generalerne. Till följd af densamma behöllo de turkiske officerarne sina vapen och sin tross, men manskapet, 4000 man, sträckte gevär, och förbundo sig, att icke mera tjena emot Grekerne. Jussuf-Pascha allade ed på

Koran, att kapitulationen skulle hållas. Den 26 marcherade härpå Turkarne ut, och erhöilo fritt aftåg genom Thermopylerne. Grekerne försedde dem under marchen med nödiga lifsmedel, och d. 7 October inträffade Jussuf med sin garnison i Larissa. Turkarne skola hafva varit mycket förundrade öfver Grekernes ordhällighet, som de med deras vid så många tillfällen visade trolöshet väl icke hade väntat, och Jussuf-Pascha sjelf skall högeligen hafva berömt deras förfarande. I Larissa gjorde denna händelse djup sensation. Den 2 Oct. blef grekiska regeringens säte åter förlagt till Korinth. — Bref från Trieste till Hamburg af d. 25 October säga, att Grekerne den 15 och 16 sammanträdde med en fullständig seger öfver turkiska flottan vid Napoli di Romania. — Enligt flera handelsunderrättelser skall den egyptiska flottan under Ismael Gibraltar, oaktadt stark motstånd af Turkarnes anförare, hafva skilt sig från de senare och återvänt till Alexandria, för att öfvervintra där. Ismael Gibraltar hade från sitt öfverhufvud, Paschan Mehmed i Egypten, erhöilit befallning, att icke under någon förevändning låta förmå sig, att inlöpa i Dardanellerna, om Turkiska flottan skulle återvända till Constantinopel. — Öfver Venedig har man i Wien den underrättelse från Grekland vid början af October, att en turkisk corps, som förut stod vid Nikopoli och Sophia, från höggra Donnastranden inträffat i Thessalien. Dess styrka angifves till 8000 man, enligt andra endast till 5000, och hade den måst slå sig igenom vid Kojani och Servitzia, där de från Platanone framryckte grekiska trupperne befunno sig. Från Rumelien hade inga nya förstärkingar anländt till Macedonien. Alla underrättelser från Thessalonik felades, emedan denna plats är tillspärrad genom grekiska skepp. Från Akarnanien skall en grekisk corps under Bolzaris framryckt ända till Trikala, men genom Chorschid-Pascha, som genast marcherade dit från Larissa, åter blifvit nödsakad till återtåg, emedan den senare framryckte med stor öfvermakt. — Från Persiska gränsen skola mera gynnande underrättelser hafva ingått i Constantinopel. Selim Pascha, som förer befälet i Musch, har vid ett nattligt öfverfall i persiska läget gjort mycket byte och flera, till och med förnäma fångar, som snart väntas till Constantinopel. Den 9 October utsattes Janitschar-agan och utnämndes Kul-Kiaya i dess ställe. Man tror, att denna förändring blifvit föranledd genom några tvistigheter inom corpsen vid ansökandet af den till d. 18 bestämda betalningsdivanen. — Festen har i de sista dagarne gjort framsteg ibland Ibrahim-Pascha

drupen vid Bayukdere, Jenikoj och Arnautikoj; i Pera har ingen smitta yttrat sig sedan fjorton dagar. — Bref från Marseille under den 18 October meddela underättelser från Mesolongi och Kalamata. Alla Grekernas bemödanden äro nu riglade därpå att eröfra Patra och Napoli di Romania. Den turkiska garnisonen i den senare fästningen hade man på det högtidligaste lofvat, att man skulle hålla den förra kapitulationen och låta garnisonen fritt åttåga, för att på engelska eller andra europeiska fartyg kunna begifva sig till mindre Asien, men den hade ännu icke fattat något beslut. Kolokothron befann sig personligen för fästningen, dit han, efter citadellets i Korinth kapitulation, begifvit sig med en corps. I ett handelsbref yttras; slutet på fartyget i Grekland är nära och Grekerne behöfva högeligen hvila för att organisera sig bättre, än hittills. Likaledes försäkras, att en grekisk flottilj visat sig vid Mesolongi och tillslutat ingången till golfen vid Lepanto; flera fartyg af denna flottilj kryssade vid kusten kring Epiros och sökte att sätta blockadesystemet i verkställighet. — Sluteligen förnas det ryktet, att egelmännen fortsätta sina underhandlingar med den grekiska regeringen, hvilket likväl tyckes fordra beaktelse.

Spanien. General Morillo har d. 18 October blifvit arresterad tre timmars väg från portugisiska gränsen. En innevarare, som i sjelfständighetskriget tjentt under honom och igenkände honom, skall hafva anhållit honom i anseende till fängelset pass. Han befinner sig nu i Placencia och regeringen skall hafva åtsändt honom pass, för att fritt komma till Madrid. — Hertigen de Castro Terrenoy som den 7 Juli ännu var kapiten för de kunglige Hellebardierne och som var förvisad till Valencia, har d. 24 October, såsom invecklad i gardisprocessen blifvit fängslad förd till Madrid, och förvaras på samma ställe med de öfrige anklagade i denna sak; ävenså Brigadieren Heron, som den 7 Juli commenderade första bataljonen af första gardes regementet. Man vill äfven till Madrid vänta Markisen de las Amarillas, hertigarne de Casuarria och Inantado jemte flera andra. — Den 24 ankom en kurir från Wien, och den ministerielle Expectador säger, att han medför goda underättelser. — Stadsrådet har befallt oprättandet af två compagnier hvarje om 120 man, och ett cavalleri compagnie af 50 man under namn af constitutionella jägare. — Från Bayonne skri ver man, att Quesada, som man trodde vara i Balaguer, kastat sig in i Roncaldalen, förföljd af en division af 700 constitutionella,

som d. 24 slött till general Espinoas trupper. Troshärens utskott är verksammare än någonsin. Man väntar general d'Espagne, som öfver Marseille skall vara ankommen till Frankrike jemte Grimarest. Det påstås ännu, att utskottet under Eguia icke vill underkasta sig regentskapet i Urgel; det har utnämmt en Junta af fem medlemmar och en secreter, med intendentskap och generalstab; men general C. O'Donnell tyckes hafva afslagit öfverbefälet. Alla förordningar som utfärdas af de tre ofvannämnde auctoriteterna föra öfverskriften: "Religion och Kung eller döden". I Pau hörde man d. 21 och 22 en stark kanonade. Begge Spaniska partierna hafva slagits vid Gavas med största förbittring, och insurgenterne blefvo tillbakakastade till de första Franska trupplinierne, som förstodo att försvara vördnaden för Franska gebiets oangripelighet. Anförarne å ömse sidor nämnas icke, men det förmodas, att det varit Quesada & Insurgenternas sida.

England. Ministerialbladen förblifva därvid att vid Europas närvarande tillstånd måste måtta i de politiska discussionerna gå framför allt; man räknar härvid, så vida detta låter sig bedömma af yttringar, på Hr. de Villèles medverkan för att upprätthålla detta system, åtminstone i hvad angår de utländska förhållandena, och att förhindra, att icke de häfugaste Uttras' önskan, beväpnad inblandning i halföens angelägenheter, nå gå i fullbordan. — Den Caledoniske kanalen, på hvilken man arbetat nära tjugu år med en utgift af 900,000 Pund Sterling, är nu fulländad och belors lön första gången den 23 October.

Norra Amerika. Man skrifer från York i Pepsylvanien af d. 13 Augusti, att det under sex månaders tid icke rågnat där; en afrikansk hotta, en fullkomlig felskörd, stor vatten och till och med mjölbirst är följden däraf. I Neu-Orleans har tillståndet hela sommaren varit sundt. I Kentucky hafva elakartade febrar gjort stora förhärjningar; i synnerhet i Louisville. I Pensacola har sundhetsambetet bestämt yttrat den öfvertygelse, och ådagagager den med facta, att gula febern blifvit där utspridd genom ankomsten af en laddning stockfisk. I NewYork rasar gula febern ännu med lika häftighet.

COURIEREN

Torsdagen den 21 Novembet.

Några drag af Spaniorernes karakteristik.

På en tid, då spanska folket med så mycket skäl ådrager sig hela Europas upmärksamhet genom den strid, det börjat och så nära vunnit, emot enväldets och fanatismens förenade makt, torde det icke vara utan interesse, att framställa några af hufvud-clementerna uti denna nations karakter. Det skall därigenom blifva begripligt, huru en nation, som nyss tycktes vara så djupt nedsjunken i liköjdhet för allt, hvad andra sjellätändiga folk under alla tider värderat såsom mäst dyrbart, på en gång kunnat framträda såsom ett fullmoget folk, lika beundransvärdt för den kraft, det utvecklade för återvinnandet af sin frihet och dess heligaste rättigheter, som för den måtta och den saos, det velat bibehålla under omständigheter, som vi för tretio år tillbaka sågo föra ett annat, vida mer uplyst, folk till de rsligaste ytterlighet. Ingen nation, lika litet som någon individ, kan helt och hållit förvandla, bortlägga sin karakter, så länge hon fortfar såsom nation; grunddragen däri blifva till sin natur alltid desamme. Väl kunna och näste dessa modifieras genom beröring med andra nationer, utbyte af idéer och bruk, förändrade politiska förhållanden, stigande bildning och tidens allt omfattande anda; men det egna nationliga skall alltid framskynta såsom den grund, hvarpå byggnaden hvilat och hvarifrån, ehuru stundom aflägsse, de mäst förvånande verkningar utgå hvilkas orsaker, utan kännedom om denna grund, ofta skulle blifva oss främmande och oförklarliga. Jämföra vi spanska nationen, sådan som den nu är och visar sig, med hvad den var före sista franska invasionskriget framter sig visserligen en stor skillnad; men det är likväl alltid samma folk. Det slumrade endast, för allt, åter upvakna med fullt medvetande af sina krafter och sitt värde. — Det är från den första perioden af detta återupvaknande (1808) vi skola hämta de strödda dragen af den karakteristik, vi här meddela efter en känd författare, som tecknat Spanien under denna tidpunkt.

Nationalstoltheten, som alstrar stora handlingar, så snart den är grundad på verklig förtjänst,

och som äfven förutan detta, stundom frambringer utomordentliga ting, är hos spanska nationen, det drag, som först väcker en främlings upmärksamhet. Om han, kwappt hunden öfver gränsen, kastar ögonen omkring sig, och granskar grupperna af sysslolösa Castillaner på gatorna, skall han snart lifva varse, att man icke här betraktar en främling med samma upmärksamhet, ännu mindre med det slags beundran, som kanske ofta kommer honom att småle i andra delar af Europa. Om de blickar, han möter, icke uttrycka ett bestämt förakt, ser han åtminstone däri en tydlig liköjdhet, som tyckes säga till honom: Hvad gör ni hos oss? Vi behöfva er icke, vi som alldrig besöka ert fädernesland. Ju mera man läser känna detta folk, desto mera röner man, huru naturligt det plågande intryck är, som man erfar i början, då man ser sig föraktad, eller åtminstone ganska litet aktad, såsom en medlem af en främmande nation: snart förklarar detta förakt genom Spaniorernes fullkomliga okunnighet om det öfriga Europa och i synnerhet genom den öfverdrifna tanke, de hysa om sig sjelfve. Denna mening är grundad på glansen af deras historiska minnen, och yttrar sig öfver allt. Det är likväl i synnerhet uti literaturen äfven uti dess medelmättigaste productioner som detta nationalhögmod väcker upmärksamhet. Man förlåter lätt historiskrifvarne, om de aldrig förlora tillfället att genom stora fraser uphöja de förflutna tiderna; men att en författare, för att spara sig mödan att måla en vis, stark, ädel och tapper karakter, utmärker den genom blotta namnet Spanior, det kallas, att förneka all rättvisa emot andra nationer. Det skulle emedlertid kanske vara önskansvärdt, att denna orättvisa, som är en verklig löjlighet, hos några nationer intoge vissa andra löjligeters plats. Fångaren och högmödet bära stundom samma frukter, som en saon stolthet, och man bör icke tvifla, att en general ännu i våra dagar skulle utöfva ett stort inflytande på sina soldater, om han före trällningen sade till dem det, som Markis de La Mina sade till sina trupper, för att opmuntra dem före slaget vid Olmo: Mina vänner, J ären Spaniorer, och Fransmännen se eder.

Denna karakter af national stolthet träffas utan

upphör uti spanska historien. En spansk general skref från Pommern till sin regering: "Våra trupper hafva betäckt sig med ära; de hafva stridt med denna lysande tapperhet, som alltid ingifves dem genom närvaron af flera andra nationer, hvilkas beundran och aktning de med så rättvist anspråk förtjena." - Det är utan allt tvifvel att denna rivalité emellan nation och nation, äfven endast den som äger rum emellan innebyggarna i olika provinser, nästan alltid länder till den sakens förmån för hvilken de hafva förenat sina vapen. En styrelse, som ville draga fördel af denna nationalkänsla skulle kanske icke förnä, att till en enda corps amalgamera hela nationen; men om den, till exempel, uti serskilda regementen förenade hvarje provinns innebyggare och den gaf dessa trupper, för att commendera dem, en general, som ägde det allmänna förtroendet, skulle man se, att provincial-stoltheten stundom gör samma underverk, som national-stoltheten frambragt under främmande nationers ögon. Denna känsla, ledd med klokhét, kan äfven framkalla verkningar af mensklighet, såsom ett exempel, valdt ibland tusende andra, som kunde anföras, skall bevisa Palomino, i sin historia öfver spanska artisterna, berättar bildhuggaren Torrigianos sorgliga öde. En förnäm herre vid hofvet hade beställt af honom en staty af Jungfru Maria, och denne artist, upbragt öfver det ringa pris, som därför tillböds honom sönderslog sitt arbete med sina egna händer. Den upretade hofmannen öfverlämnade den olucklige artisten till inquisitionen, som dömde honom såsom kåttare. Palomino slutar denna berättelse med dessa ord: "Jag vet icke, om hertigen vid detta tillfälle handlat såsom en förnäm herre af hans rang och odelsmän. Detta motiv och hans ögenskap af Spanior hindra mig, att nämna honom." -- I denna sista fras ligger en finhet i känslan, som möste anses, såsom en af nationalstolthetens skönaste verkningar. Den fruktan, inquisitionen ingifver tillåter icke Palomino, att höja sin röst emot dess dom; men det motivet, som förmår honom att förtiga den store herrernamn, som vanhedrat sin nation, det är, att han är Spanior. -- Det skulle vara lätt, att ur så väl äldre, som nyare spanska historieskrifvare framdraga en mängd af liknande drag; man älskar så mycket mer, att träffa dem, som, i våra dagar, det återstår få nationer, som veta att högakta sig sjelfve och den som, äfven i sitt förfallna tillstånd, är nog i ocklig att bibehålla denna dyrbara känsla, aldrig kan helt och hållet falla i förakt. -- Hvarje Spanior, i allmänhet, är starkt fästad vid

det ställe, som sett honom födas, och ingen ting kan komma honom att glömma det. Detta är orsaken, hvarföre så många små städer och obetydliga byar, som varit födelseorter för några af de äfventyrare, hvilka eröfrade America, hafva fått den äran att gifva sina namn åt någon del af nya världen; detta var ofta den enda trösten för dessa Spaniorer, långt skiljda ifrån ett fädernesland, som alltid saknadt och älskadt, var förlovadt utan hopp för större delen af dem.

(Fors, c. a. g.)

UTLÄNDSKA NYHETER.

Turkiet. I Constantinopel fortfar den finansiella krisen. Man fruktar till och med ännu en ny reduction. Handeln har till stor del uphört, och ingen vet, hvad vändning sakerna från den ena dagen till den andra skola taga. För att göra de knotande Janitscharerne och folket mera beredvilliga till de nödiga upplöfningarna, hafva favoritsultaninnan, sultanen och Haled Effendi öfverlämnat sina guld och silfversmycken till Miri. Men detta har föga gagnat. Från Morea gör Porten ingen ting mer bekant. Janitscharerne äro de missnöjdaste; de genomvärma gatorna under stort stöj och gifva fritt lopp åt sin ovilja emot Haled Effendi och Berber-Baschi (Sultanens barberare). Man är bekymrad för begge, och till och med för Sultanens palats, där de uppehålla sig. I Bucharest har den nya Fursten ankommit incognito, och erhöi d. 27 Sept. underrättelse från Bojarnerna i Kronstadt, att de, (om ock alla Turkarne skulle afståga) i anseende till sina skulder icke kunde komma till Wallachiet. Fursten tyckes med glädje hafva emottagit denna förklaring, emedan han väl vet, hvilka ränkmakare och intriganter desse Bojarnar till större delen äro. Af de 2,000 man, som ankommo med Gavanoglu Hassan-Bai, hafva 700 man afmarscherat till Krakova, för att aflösa de där varande Turkarne. Äfven ser man i divanens, Spartarians, o. s. v. tjenst endast Pandurer (Walacher) uniformerade med blå och röda mössor. De i Bucharest varande Turkarne skola endast så länge förrätta pulicetjensten, till dess organiseringen af 12000 man Pandurer för sig gått, men därefter afståga. -- Från trakten kring Larissa hafva bref ändad till d. 13 October inträffat i Semlin, men de nämna icke ett ord om Jussuf-Paschas och hans trupps ankomst från Korinth. Chorschid-Pascha

skall hafva utrymt Larissa, och redan vara på återmarschen till Bitolia. — Enligt en annan berättelse skall det hafva lyckats den vid Korinth koncentrerade Turkiska corpsen som man skattar till 5000 man goda trupper, att passera Isthmos och att toga en ställning i södra Livadien, där den väntar understöd från Negroponte och Thessalien. I Negropont voro Turkarne talrike och stridsfärdige. Från Korinth ryckte en moreotisk corps in i Livadien, för att angripa Turkarne. Paschan i Sculari hade sökt, att genom Omer Vrionis bemiddling åter försona sig med Porten; men som han icke erhöll några gynnande försäkringar, så har han i senare tid fortsatt sina rustningar och handlar i förbindelse med Montenegroerne. Man vet icke, hvori rän han erhållit de betydande fonder, öfver hvilka han disponerar. Den diversion som Maurokordato leder från Akarnanien emot Thessalien, är allvarsammare, än man i begynnelsen trodde. Alla Grekiska stridskrafter, som först troddes vara bestända emot Arta, hafva upbrutit till Pyrrha och bota & nya Trikala, under det den bekante Diamantis har tagit position i östliga Thessalien vid Allassona. Alla dessa rörelser oroade Chorsehid Pascha, som senast upbrutit från Larissa till Thaumako, i afsigt, att återinrycka i Livadien. En Turkisk reservcorps står vid Peneus. Från Hydra skrifver man under d. 26 och 28 September: Den turkiska flottan, bestående af 108 fartyg, hvaribland 6 linieskepp och 9 fregatter, hade efter ett långvarigt fruktlöst uppehåll i Patra gått till segels, för att undsätta Napoli di Romania och försöka det med lilsmedel. Denna flotta visade sig d. 19 Sept. i Hydras färvatten. Straxt lystade äfven vår flotta ankare; den bestod af 50 beväpnade fartyg, hvaribland 15 brännare; den formerade en linie och väntade fienden. Då denne såg våra fartyg utom Spetza, sökte han att med tillhjälp af vinden passera sundet och genombröt vår linie. Till följd af denna manoeuvre blefvo 25 af våra fartyg öfver och likamånga under vinden. Detta oakadt lyckades det sex grekiska fartyg, att hindra hans genomfart genom kanalen vid Hydra; de antände en brännare, för hvilken de fiendtliga fartygen veko undan. Följande dagen blefvo de öfverfallna af stillje och vi omgäfvö ett vid Stavronissi strandadt linieskepp. Men som vi hvarken understöddes genom flod eller vind, så lyckades det för det samma, att med hjälp af de öfriga turkiska fartygen göra sig löst efter halftredje timmas ansträngning. Det var förundransvärdt att se, med hvilken dristighet och entusiasman våra Greker angrepo linieskeppen; kapiten Georgi Kriasis skepp och ett litet fartyg från Spet-

za lade sig vid ett linieskepp, söndersköto dess segel, och nödgade det, att hålla öppna sjön. De följande tre dagarne angrepo de grekiske fartygen & nyö den fiendteliga flottan; men Turkarne, som sågo Grekernas mod, gjorde allt för att undvika en trällning. Den 24 September försökte den turkiska flottan ännu en gång, att inlöpa i kanalen vid Napoli di Romania; men Grekerne uppställde femton brännare för ingången därtill, hvilka djerit afbidade Turkarne. Men de turkiska befälhafvarne, afskräckta genom denna djerlighet, uppgäfvö sin afsigt och drogo sig tillbaka. Det var en skön anblick, att se Hydras berg betäckta af män och kvinnor, som åskådade flottornas operationer. Fienden, som uppgaf sitt hopp att intränga, skickade vid nattetid ett fart g under kristen slagga med 7000 Kilo spannemål och två turkiska Tschaux (commissarier) till Napoli di Romania. Så snart detta skiljde sig från flottan, följdes det af två grekiska fartyg, hvilka anhöllo det och förde det i vår hawn, hvarvid de fångne Tschaux behandlades på det bästa. De hade en befallning (Bajurnidi) från Capudan-Pascha till Turkarne i Napoli di Romania hos sig af följande innehåll: "Jag har eröfrat och förstört den Spetza, och försänt tro fartyg. Men jag kan icke inlöpa hos er, emedan ström och vindar hindra mig därifrån; äfven fraktar jag, att Grekerne komma och antända mina fartyg. Därföre sänder jag er denna lätning spannemål, och hoppas att ännu kunna skicka er en dylik". Dessa Tschaux försäkrade oss, att deras Capudan-Pascha, erfaren i detta slags strider, hade i sina tankar lofvat sig en utmärkt seger och därföre upmuntrat hjälpskadjarne från Algier och Egypten, att följa honom och strida med honom. Men då han kommit i striden och sett den skada, som den fiendliga tapperheten tillfogade honom, hade han begynt att lövera emot Parapolas färvatten. Men hafvet hade bedragit honom, och vi skola nu lugnt afbida, hvilken kosa han skall taga. För öfrigt erfara vi, att ett grekiskt skepp borttagit ett egyptiskt lastadt med proviant. Häremot har äfven fienden kaprat ett grekiskt fartyg med fem man, som genast blefvo uphängde. — Den Oltomanniska flottan gjorde, oakadt den under de förra dagarne ledno skadan, ännu ett nytt försök, att inlöpa i Napoli; men därvid uppstod en häftig drabbning, hvars resultat var, att denna flotta efter betydlig förlust i ordning drog sig tillbaka, hvarvid de grekiska fartygen förföljde henne med stor djerlighet. Hon tyckes nu vilja rigta sitt lopp till Dardanellerna.

Spanien: Enligt Universal skall den por-

tugisiska ministern i London af Hr. Canning hafva yrkat en öppen och afgörande förklaring öfver den ställning, som Storbritannien skulle antaga, i händelse de i Verona församlade Monarkerna ville hota Portugals sjelfständighet och blanda sig i dess inre angelägenheter. I sin note säger han, att utom Österrike, Neapel och Sardinien, alla Europas makter hade bibehållit de mest vänskapliga förhållanden med Portugal. Konung Johan VI:s uprigtighet uti förfatningens antagande vore uphöjd öfver allt tvifvelsmål, o. s. v. Hr. Canning skall hafva svarat, "att han icke drog i betänkande, att offentligen och formeligen förklara att Storbritanniska kabinettet alldrig skall tillåta, att Portugal angripes för sina politiska meningar; den skyndsamhet, med hvilken han bemödar sig, att motsäga de i detta afseende af Portugisiska ministern uttrade betänkligheter, måste bevisa honom att desamma varit utan all grund." Dessa communicationer skola vara autentika. — Sedan general Morillo aflägsnat sig från Molar utan att gifva tillkänna hvar han nu uppehåller sig, så har fiscalen i gardistprocessen stämt honom genom tillbringarne, för att höra honom öfver åtskilligt. — Den 19 October blef sanitetslagutkastet förkastadt med 63 röster emot 48, och utskottet skall förelägga ett nytt. Sedan den 20 till d. 25 varar discussionen öfver de af inrikesministern förelagda atomordentliga åtgärderna. Utom den 9 artikeln äro hittills alla antagne. Utom den 9, där det heter, att de "från konungariket förviste eller från sina församlingar aflägsnade andelige" skola erhålla en pension af högst 20,000 Realer, har öfvanstående uttryck blifvit ändradt till: "från sina församlingar aflägsnade och sig på de dem af regeringen anviste orter uppehållande andlige." — Quesada var den 26 October vid Lecumberi på vägen från Pampelona till Tolosa, hade gjort en recognoscering ända till Goizueta och tycktes vilja intaga deñleu vid Oyarsun, endast två timmars väg från Iruu. Zavala höll sig omkring Azpeitia och utskref alla vapenföra längs utmed Kantabriska kusten. Zarco del Valle var, enligt resandes berättelse, å andra sidan, icke långt borta med 2000 man fotfolk och 300 ryttare, under det general Espinosa och öfverste Jauregui hade sammändragit alla mobila kolonner, och tycktes vilja tvinga Quesada till strid. Emellertid oroar hans återkomst de baskiska provinserna i högsta grad och af det skäl, att röfvareband genast låta se sig, som göra allt osäkert, under föregifvande att höra till troshären. Intet afgörande har förefallit i Catalonia. Castellolits föregifna bestormning inskrän-

ker sig, enligt senaste underrättelser från Urgel, därtill, att general Torrijos företagit en recognoscering och därvid blifvit sårad genom en granat. General Eroles sjelf uppskattar hela den förlust, som general Mina sedan sin ankomst till Cervera lidit på manskap, icke högre än till 600 man. Som stora farvägen till Madrid oroas genom det lilla kriget, som föres i Navarra, och posterens gång uppehålles och hindras, så ämnar man hädanefter låta posten afgå öfver Valladolid och Santander, och därifrån med fartyg till Frankrike. — I Cuenca hafva några oroligheter ägt rum vid lottningen till krigstjenst, men anstiftarne blefvo genast fasttagne. Man kan icke neka, att några af dem, som lotten detta år träffar, befinna sig under Insurgenternas fanor. — Stadsrådet i Asconia, som hade utfärdat proclamationer emot det constitutionella systemet, har till större delen blifvit arresteradt och ställt under anklagelse. — Man vill veta, att justitieministern, Hr. Navarro blifvit bestämmd till minister för utrikes ärenderna, i stället för öfverste J. Miguel, som skall bekomma en vigtig plats i armén, och att Hr. Alpuente ämnas till Justitieminister. Från Bayonne har en stark afdelning spanska flyktingar ankommit öfver gränsen och stött till Insurgenterna. — Slottet Marrao, dit den franska artilleriparken blifvit förlagd från Bayonne, är ganska rykligt i nyare historia. Där var det, som Napoleon företog sig förändringen af spanska dynastien, och därifrån meddelade han de första orderne till den inmarsch i halföen, som genom händelsernas fortgång blef gruudorsaken till hans fall.

Frankrike. Den 4 Nov. ankom en kurir från Verona till engelska ministern, och medförde flera paketer för främmande gesandtskaper. De med densamme ingångna underrättelser skola vara af högsta vikt. Samma natt affärdade engelska ministern honom tillbaka till Verona.

Italien. Den 27 var stor conference i Verona, hvarvid Hertigen af Wellington var närvarande. Frågan om neapolitanska gebietet utrymning skall hafva kommit till afgörande. Herr Rothschild befinna sig sedan några dagar i Verona, och skall uppehålla sig där under Congressen.

COURIEREN

Måndagen den 25 November.

Några drag af Spaniorernes karaktæristik.

(Forts. fr. N:o 53.)

Oaktadt allt det ytterliga, som oltast röjer sig uti Spaniorernes nationalstolthet, är likväl adelsns högmød icke så odrägligt i Spanien, som uti många andra länder; den utligen blefne adelsmannen, till exempel, är icke, såsom på andra ställen, utsatt för de förödmjukelser, som den äldre adelsns inhilskhet tror sig äga rätt att låta honom erfara. De sanne spanska patrioterne hafva alltid varit af den öfvertygelse, att missbruket af dessa föräldrade anspråk är fördäfligt och stridande emot allt slags industri. De hafva uphöjt sin röst emot adelsns löjliga fel; och öfverste Cadahalso, som icke låtit någon af sin nations brister undslippa obemärkt, har angripit denna fördom uti sina Maroccaniska Bref. "Hvarpå grundar sig, säger han, den ärlteliga adelsns högmød? Därpå, att jag är stolt öfver att bära samma namn, som en individ, hvilken dog för sita sekter tillbaka och som var en för sitt fädernesland nyttig medborgare, då likväl jag sjelf endast är en odugling." Dessa vigtiga sanningar fästade icke någon stor verkan; men åtlöjets vapen fullbordar vanligen hvad ett privilegieradt stånd lämnar att göra till sitt eget förringande. Hvilket kraftigare medel gifves det, för att tillvägabrinda ett sådant resultat, än drag, som likna det, hvilket Cadahalso berättar? "För några dagar, säger han, befälde jag fram min äckvagn, för att besöka en vän, som var sjuk. Som man lät mig vänta så frågade jag om man föresatt hästarne; man svarade mig nej. En half timma senare samma fråga; samma svar. Efter några minuters förlopp sade man mig, att hästarne voro föresatte, men att kusken var sysselsatt annorstädes. Jag blef otålig, och jag gick ned, för att sjelf se hvad som kunde förorsaka dröjsmålet. Min kusk kom mig till mötes och gaf mig följande förklaring: "Ånskönt jag är kusk, är jag likväl adelsman, min Herre; och där äro några af mina vasaller, som icke ville resa förr, än de gjort mig sin afskedsupvaktning. Det är detta, som har uppehållit mig. Men nu är jag till er befällning; Hvar far ni, min Herre?" Och under

"det han sade dessa orden, svängde han sig up på kuskhocken."

Samma stolthet, som denna människa hänstade af sitt adeliga ursprung, känner hvarje Spanior för sitt namn af Spanior; det är denna känsla, man bör tillskrifva flera karaktærsdrag, goda eller elaka, allt efter den åsigt, under hvilken man betraktar dem; ibland andra detta förakt för allt, hvad som icke utgör en del af spanska nationen, ett förakt, emot hvilket alla folkslag med akäl höja sin röst. Med hvilken missaktning, till exempel, öfverhoppa icke Spaniorerne sina grannar Portugissane, och å andra sidan med hvilket djupa hat återgälda Portugiserna dem! In närmare en nation är gränne till Spaniorerne, desto mindre förtroende och aktning ingifver hon dem. Spaniorernes gamla fiendskap emot Fransmännen härleder sig från andra orsaker; den har till en stor del kommit från den ytterliga skiljaktigheten i seder, från begge nationernas rivalité, de krig de fört emot hvarandra, stridigheten af deras karaktæ, och öfveheten uti deras idéer öfver religiösa ämnen. På en annan sida hafva Spaniorerne under alla tider haft till grundsats, att isolera sig från andra nationer. De äro dem alla likgiltiga. De bekymra sig icke om de framsteg, de göra i politikk, vetenskaper och konst. Med ett ord, Spaniorerne vändra endast sig sjelfve, de anse lätthet och frihet i maneren för sjelövid, hvilket synes dem likgiltighet. Också hafva de alldrig emottagit främlingar utan med förakt, och hafva alltid uteslutit dem från sitt närmare umgänge. Deras allvarsamhet lånar sig icke åt något slags skämt, och som de betrakta främmande bruk såsom ett förödmundande af deras egna seder, så fatta de ovisja för allt hvad som icke liknar dem. Dessa fördomar hafva icke någon verklig grund och skola sluta med att försvinna. Detta Spaniorernes förakt för andra folkslag har likväl frambragt några goda verkningar; det har hindrat dem, att efterapa främmande seder, och har skyddat dem för den löjligheten, som man förebrår de fleste Européer, att inbördes låna hvarandras fel och dårskaper, och att sedermera söka naturalisera dem hos sig.

Spanioreren älskar sitt fädernesland och allt, hvad som har förëning därmed; han underkastar

sig icke de utländska modernas välde; större delen af män och qvinnor hafva bibehållit deras national-kostym; deras nöjen, hurudane de än må vara, äro spanska; deras språk är för dem gudarnes språk: så kalla de det efter Carl V:s uttryck. Deras rätter tillhöra endast spanska köket. De dricka Spaniens viner, utan att vara begärliga efter utländska viner; de läsa sina gamla författare, och bry sig icke om sina grannars litteratur. Den vackraste ballet på fransyska operan skulle icke för dem äga det behag, som de finna i sin Fandango. De föredraga en af sina national-farceer för den bästa italienska operan; de värdera sina artister mycket högre än andra nationers; de älska mycket mer att umgås sines emellan, än med utländingar; de blifva, så till sägande, isolerade uti deras halfö, och alldeles skilda från de framsteg, som civilisationen gör uti det öfriga Europa; de hafva ett högt begrepp om sin karakters djuphet, och fråga alldeles icke efter hvad tanke man hyser om dem uti andra länder. — Detta sätt af vara har icke litet bidragit till rikets förfall. Den energie, som vår continents alla folkslag på en gång utvecklat, har åstadkommit resultat, som en enda nations bemödanden aldrig skulle frambragt, äfven under de mest gynnande omständigheter. Alla folkslag hafva närmat sig till hvarandra, gjort ett utbyte af sina framsteg och på detta sätt stigit till en höjd, som undgår den förödmjukade Spaniens syn: han har då känt, att han blifvit tillbaka; men hans stolthet har landrat honom, att erkänna de sanna orsakerna därtill, hvilka icke äro andra, än hans afsky för all förändring, hans antipathie för hvarje främmande idé och hans blindhet för sina egna fel.

Den enklaste reform röner de största svårigheter i Spanien. Spanieren anser hvarje försök till förbättring såsom antinationalt; han frågar, "om nationen har behöft allt det där på den tiden, då hon spelte den första rollen i Europa?" Nej, utan tvifvel icke; hon ägde då nödiga insigter och krafter för att upprätthålla sin öfverlägsenhet emot det öfriga Europa; hon har stadnat där. De andra nationerna hafva uphöjt sig igenom de nya kunskaper, de vetat förvärfva; de hafva utvecklat hitills okända krafter; Spanien såg sin ära bortvisna på sina egna lagrar.

Sådan är detta folks historia och den rättvisaste öfrefråga, man kan göra det: man måste likväl icke taga det uti en allt för vidsträckt mening; man finner där undantag, och äfven i nog stort antal. Oaktadt regeringen alltid följt sina företrädares falska grundsatser, och massan af na-

tionen alltid varit fördomarnes slaf, hafva likväl strålarne af det välgörande ljuset, som uplyste Europa genomträngt det mörker, som höljer Spanien. Det är icke sällsynt, att där träffa menniskor begäfvade med ett öfverlägset förstånd, ett sun't omdöme och lifvade af fosterlandskarlek; ökände af allmänna hopen, i stillhet svssosatte med att förbereda de stora arbeten, som en dag skola gagna deras medborgare; samla de med iver alla de lyckliga resultat, som äro frukten af andra folkslags bemödanden. Man ser dem, äfven under de minst gynnande omständigheter och så mycket som en misstrogen styrelse tillåter dem, omfatta hvarje tillfälle att göra godt på bekostnad af deras egen förmögenhet, och tjena fäderneslandet med fara för deras frihet och borgerliga existens. Nära förenade genom blotta banden af en philanthropisk känsla, gå de alla till samma mål, och denna tysta förening framter ett exempel af allmän ande, som man svårigen skall finna annorstädes. — Det är redan sagt, att desse män icke äro sällsynta på halföen; det gifves tusende; de känna fullkomligt felan uti deras politiska constitution; men som de icke kunna göra något för att omskapa den eller för att reformera presterskapet, och endast ganska litet för att meddela sina medborgare deras egna insigter, helga de alla sina omsorger åt den inre administrationens förbättring. Ät åkerbruket och industriens upinutran. Man kan således icke förvägra det sista seklets Spaniorer all aktning; de skulle till och med, uti vissa hänseenden, kunna tjena till föresyn för andra nationer. — Detta patriotiska nit är det skönaste drag i Spaniens karaktär; det gifver icke efter för någon annan nations. och man skulle genom otaliga exempel kunna bevisa, att långt ifrån att förtjena detta stolta förakt, hvarmed lyckligare folkslag öfverhopa honom, är han tvärtom värdig deras deltagande, ofta deras beundran. Hvar finner man väl lätt store, som i statens tryckande behof frivilligt erbjuda sin Monark en million Realer, såsom den siste Hertigen d'Ossuna gjorde år 1807, för att bidraga till krigskostnaderna? — Hvar äro de högre andlige, som, oaktadt de äga en Furstes inkomster, lefva såsom simpla munkar och använda sin egendom till nyttiga inrättningar? Biskoppen i Salamanca död 1807, bade på egen bekostnad stiftat, uti alla städer på Canarierna, hitteharns hus, hospitaler för de sjuke, skolor, o. s. v.; och vid hans död var hela hans kvarlöstenskap fyra hundra Realer i reda penningar. Alvaro, biskop i Coria, lät på sin kostnad bygga ett hospital och alla broar i sitt stift. Till detta

ändamål sålde han sitt bibliothek och sina möbler. -- Man skulle kunna anförä en mängd dylika exempel, på hvilka man uti Spaniorerne igenkänner ett ädelt, storsint folk. -- "Jag här sjelf haft den lyckan," säger den författaren vi här följa, att med förvåning beundra en Spaniors själstorhet. Jag befann mig en aften uti ett caffèhus i Madrid. Breddvid mig suto flera unga män, hvilkas glättiga och något bullrande samtal hade fruntinnan till föremål. En gubbe, som stödde sig på sin käpp, stod några ögonblick orörlig bakom desse lättsinige och utropade på en gång med en pathetisk och sorglig ton: O Spanska ungdom! Kan du i denna tid, hvarest du nu äro, tala om annat än fäderneslandet? Här slutade han, och gick vacklande bort. Ynglingarne hade nog förstånd, för att lilligt känna samningen af denna förbräelse; de blevo, liksom jag, slagne af detta utrop: samtalen upphörde, och de försvunno den ene efter den andra."

(Fors. c. a. g.)

UTLÄNDSKA NYHETER.

Turkiet. Från Constantinopel skriver man under den 13 October: Hufvudstadens fysionomi är ännu den samma som för sex månader tillbaka; sjelförtroendet är stort, tron på Muhamedas skydd oförsvinnligt. I den höga församlingsalen, försäkrar man, råder onekligen mycken oro, och de nyligen viktagna åtgärderna gifva det giltigaste beviset härtill. Emellertid förspörjer man denna åtgärd icke särdeles i hufvudstaden; ty Porten följer det gamla systemet att här på ort och ställe låta, så vidt möjligt är, allting gå sin gamla gång, för att bibehålla den ofantliga pöbeln stilla. För att begripa våra mått och steg, måste man öfverskåda hela omfånget af Divanens nu varande politik. Det är icke så mycket kriget i mindre Asien, icke Grekernes nyligen vunna triumf i Morea, som försätter Divanen i bekymmer; utan det är verkligen congressen i Verona, som oroar den, och för hvars möjliga beslut den i tid söker sätta sig i säkerhet. Verona är den sanna politiska sympunkten, som fästas Portens blick, och så länge han ännu står i väntan på de ting som kunna komma därifrån, blifva Persien och Morea lämnade utan upmärksamhet. Muselmännens fruktade egentligen alldrig Tyskarnes. Krigen under Carl V. och till och med under Joseph II. sväfva ännu i

godt minne för honom. Muselmännens fruktade äfven icke mer Ryssarnes, sedan han sett, att det oväder, som sammandrogs i Bessarabien, så nådigt gick förbi. Men Turken är klok nog, för att inse, att ett i Verona uttaladt gemensamt anfall, under de öfriga tillkommande omständigheterna, skulle kunna sätta rikets existens på spel, och han äger nog politik, att sätta sig i beredskap på en sådan händelse. Dit syfta för ögonblicket alla steg. Man skall invända, att om Porten fruktat Congressen i Verona, skulle han icke hafva afsärdat den engelska ambassadören, så som hon gjort. Men här på svaras, att vid detta tillfälle gafs utslaget af tvänne personers, Sultanens sjelf och hans favorit Haled Effendi, oböjliga sinne, och att dessa, liksom Buonaparte i den sist epoken af sin politiska tillvaro, tro sig kunna tyoga sakernas gång genom sitt af den hittills vunna framgången upblåsta sinne. Kriget med Persien anses för en sak utan betydhet. Vid betraktandet af Morea fästas sig, oaktadt Chorschids misslyckade afsigt att åter eröfra halvön genom en coup de main, den beständiga påminnelsen om den lätthet, med hvilken den med för öfrigt fria händer, återtogas från Venetianerne och senare från de grekisk-Ryska härarna. Man öfverlämnar därföre denna punkten åt framtiden, och tror endast böra sätta sig i stånd, att kunna bjuda spetsen åt en Rysk Österrikisk operationsplan. På denna punkt concentrerar sig allt, och allt förberedes på möjligheten, att den kan inträffa. -- Det felas icke armeer, som man skulle kunna sända till Morea; men man afsänder dem icke, emedan man förutser möjligheten, att man kanske hastigt måste återkalla dem, och att ingen ting då skulle vara vunnit. Man följer i detta hänseende samma politik, som Porten använde åren 1768 och 1770. Då såg man äfven hela två år lugnt på den af Ryssarne upväckta grekiska insurrectionen, till dess man var fullkomligt säker i Norr, och då slutades den inom två fasansfulla månader. Äfven så, men icke förr än congressens beslut blifvit bekanta, tänker man åter göra på samma sätt. Rörande de nya finansåtgärderna och i synnerhet i afseende på aflämnandet af guld och silfver, är det nödigt, att känna regeringens egentliga planer. Att Portens finances, vid uteblifvandet af de vanliga inkomsterna från så många trakter och vid de utomordentliga utgifter, som han i och för så stora armeers och flottors underhåll och organisation har att bestrida, måste hafva lidit en betydlig stöt, inses lätt af hvarje statsman. Tager man nu äfven härtill de ting, som kunna tilldraga sig

så bör man icke förundra sig, att Porten äfven
 sluteligen tager sin tillflykt till atomordentliga
 medel. Den method som han vidtagit genom det
 förordnade utlämnandet af guld och silfver, måste
 naturligtvis väcka upseende i Europa, emedan
 den i hvarje annan stat sannolikt skulle anses så-
 som den sista utvägen. Från en sådan sida måste
 emellertid saken icke här betraktas. Här äsyftar
 man i egentlig mening icke annat än en de store
 och rike pålagd contribution af hvilken man vän-
 tar en rik skörd. Divanen känner ganska väl
 omöjligheten, att utsträcka visitationerna efter de
 ädla metallerna till hvarje privathus; ty huru lätt
 är det icke, att dölja dem, och hvilka följder skul-
 le där af uppkomma? Hvad den på detta vis hop-
 pas locka af det egentliga folket, begriper han
 ganska väl hufvudsakligen böra tillskrivas den en-
 gång upståndna entusiasmen. Med de bögre och rika-
 re klasserna har det ett annat förhållande. Utintilland
 i Europa finner man i de stores boningar ett sådant
 slöseri med guld och silfver, som uti Turkiet. Men
 det är omöjligt för dem, att förneka dessa skatter,
 och om man ock endast erhåller hälften af hvad de ä-
 ga, så är skörden oändligt rik. -- För att oförlbart
 ernå det så flade ändamålet, hafva Storherrn och
 dess gunstling Haled Effendi sjelfve brukat den po-
 litiken, ett lämna en mängd guld- och silfverkörl
 till myntet. Detta exempel måste de följa om
 hvilka del är känt, att de äro föräddade med sam-
 ma gods, om de icke annars vilja utsätta sig för
 de farligaste följder. De rike handlande kunna
 äfven så litet förvägra ett motsvarande bidrag, e-
 medan en stor del af dem består af Armentianer,
 med hvilka man utom dess plågar göra korta com-
 plimentet. Det egentliga folket tryckes ganska
 litet genom den vidtagna åtgärden, och man hop-
 pas därföre, att den, i synnerhet genom Storher-
 rens gifna exempel, skall realiseras och giva en
 rik afkastning. Den verkliga äsyftade utmynt-
 ningen af penningarne efter en lättare fot är ett
 föremål, som är oändligen viktigare än guldets
 och silfrets aflämnande, och vi måste afbida, om
 despotismen i denna punkt kan genomdriva sin
 åsigt. Denna väntan är i synnerhet spänd på
 den tidpunkt, då trupperne och i synnerhet Ja-
 nitscharenne först skula erhålla aflöning i sådant
 mynt; -- Grekernes nyare segrar och den öv-
 nade sakernas vändning, som följt på det dröm-
 da slutet af uproret, har för öfrigt gjort icke-
 ringa sensation. Emellertid skall Chorsehid-Pascha
 hafva rättfärdigat sig för storherren. Enligt all-
 männa meningen blifva alla vidare steg för det
 första uppskjutna af äfvan anförda orsaker, och

sakerna stå således åter som de stodo för sex må-
 nader tillbaka. Detta bevisar, att Grekerne icke
 äro så svaga, som man angifyt dem, och att de-
 ras anförare icke förfjena det tadel, som man re-
 dan utspridt emot dem. Kunde denna olyckliga
 nation glädja sig af något mildare och mera delta-
 gande blickar från Verona, så tro nu sjelfve de
 ottögne i Constantinopel på ting i möjlighetens
 rike, som man annars knappt skulle hafva drömt.
 Men därföre tilltager ock Congressens vigtighet
 icke litet, ehuru föraktligt Storherren och hans
 gunstling än må tala om densamma. -- För fana-
 tismen är allting möjligt. Skulle man kunna tän-
 ka sig såsom möjligt att Musli förklarar den sig åter
 yppande festen såsom ett nådetecken från him-
 meln, emedan riket därigenom, likasom i Vene-
 tianska kriget 1685 och 1686, skall skyddas
 emot utländskt anfall? -- Enligt skrifvelse från
 Semlin af d. 28 October hafva underrättelser från
 Larissa ankommit till Belgrad på nio dagar; Chor-
 schid-Pascha skall hafva meddelat sina Briër och
 underbefälhafvare befallning, att underhandla om
 ett stillestånd med de grekiske härskarna i The-
 salien och Epiros. Kort före detta steg hade det
 rykte utbredt sig i Larissa, att Turkarne lidit ett
 nytt nederlag i Epiros. Den 28 October ankom
 till Corfu underrättelser, att Omer-Vrioni-Pascha,
 som besann sig i Arta, hos befälhafvarne för de
 grekiska armee-corpserna i den trakten föreslagit
 ett vapenstillestånd, och personer, som komma
 från Zagori, försäkra, att en storherrlig Firatan
 ankommit till Larissa, med upfordran härtill.
 Den 14 har en stor slagting ägt rum vid Lalar-
 chi (i Artolien) med stor förlust för Turkarne,
 som blefvo tvungne, att retirera och flykta till
 Prevesa. Ett rykte går, att Napoli di Romania
 äntligen gifvit sig till Grekerna under garantie af
 en fransk fregate, som besann sig där. Af de
 9000 Turkar, som hade besatt lästnogen Patra,
 på Morea och de begge midt emot liggande slotten
 (kallade de små Dardanelleorne) äro knappt 2000
 ännu kvar; de öfrige hade förenat sig med den
 armeen, som inträngt på halvön, och hafva äfven
 delat dess öde.

Spanien. Uphäsvandet af alla kloster på
 orter under 450 rökar har af Cortes blifvit an-
 taget. Man vill veta, att general Morillo endast
 skall ställas under uppsigt på sin nu varande vi-
 stelseort.

STOCKHOLM,

Tryckt hos ELMÉN och GRANBERG.

COURIERA

Thorsdagen den 28 November.

Några drag af Spaniorernes karakteristik.

(Forts. och slut fr. N:o 54.)

Hvad man säger om Spaniorernes fanatism, deras löfvsamhet och allvarsamhet o. s. v. är i allmänhet sannt, och behöfver inga nya bevis. Men det är med en smärtande känsla, som en upmärksam granskare ser de ärofulla lämningarne af deras uråldriga ädla karakter förenade med detta låga slaveri, som förnedrar dem genom en blind undergifvenhet för munkarnes fördomar och tyranni. I samma ögonblick, som man med den lifligaste tillfredsställe beundrat glansen af en handhög, som utgått från den sublimaste fosterlands kärlek, är det med den djupaste ovilja, man vid förbigåendet af en kyrka läser: O, se sacra animas; (I dag befriar man själarne ur skärselden) eller ser ett förbud af Lockes verk! — Sedernas, kostymernas, språkens och brukens mångfald är genom utländingens inflytelse nästan den samma uti alla stora städer. Men provinserna i det inre Spanien, hvilka för de elaka vägarne brist på all handel och det ringa nöje, de erbjuda resande, som endast söka att roa sig, sällan besökas frambringa ännu i detta ögonblick män, som förena sina förfäders alla fel och dygder. Om de förnämligaste dragen af Spaniorernes karakter, säger den redan nämnde författaren Cadahalso, å en sida äro deras gudsruktan, deras ståndaktighet, deras kärlek för sin regent, å den andra deras (åfänga detta förakt för idoghet, som utländingarne kalla lätthet, och den brinnande passion, de känna för könet; om denna blandning af goda och elaka egenskaper karakteriserade det fjortonde seklets Spanjor, återfinnet man densamma helt och hållet uti nu tidens Spanjor. För en sprått, som förändrar sin toilette lika ofta, som modet fordrar, finner man hundrade tusende Spanjorer som ännu icke ändrat ett enda veck i sin gamla kostym. För en Spanjor, som är något litet ligillig i frågan om religion, gifves det en million, som äro färdiga att draga sin värje vid första tvetydiga ord, som de höra i detta ämne. För en individ, som med verksamhet idkar en mekanisk konst, finnes otaliga andra, som lämna sina verkstäder och bodar,

för att emottaga den minsta embetsmannaplats uti en af halfvens allägnaste och minst tillgängliga kantonen. Icke desto mindre igenkänner man tvärt igenom denna synbara försämring af nationalkarakteren på vissa kännetecken den gamla andan, som lifvade de förflutna århundradenas Spanjorer; och detta är ganska enkelt. Att vilja, det en nation endast skall bibehålla sina dygder och lämna sina fel för att antaga sina grannars dygder, är att drömma om tillvarelsen af Platos republik. Det är med folkslagen, såsom med individerne; begge hafva sina goda och elaka egenskaper. Man måste beundra sig, att föröka de förra och förstöra de senare; men det är omöjligt, att tillintetgöra det, som är en väsendtlig del af deras egen natur.

Efter dessa allmänna anmärkingar öfver Spaniorernes nationalkarakter skola vi sluta med att gifva en kort teckning af Spaniens särskilda folk, hvar för sig; uti denna skildring skall man finna, huru alla olikheter likväl sammansmälta uti vissa hufvuddrag, och att just denna olikhet, därigenom att den städse underhållit en egen sjelfständighetskänsla, ehuru spridd på flera punkter, beredd möjligheten för de händelser, som under denast förflutna åren återgifvit Spaniorerne sine fordras anspråk på nationernas aktning.

Cantabrerens redlighet, det vill säga alla deras, som tala baskiska dialecten, är erkänd, och deras seder äro af den ädlaste enkelhet; de hafva varit de förste sjömän i Europa, och hafva alltid varit ansedde såsom förträffelige matroser. Deras bergiga land är ganska befolkadt, oaktadt de talrika colonier, som de sända till America. Basken, skild från sitt fädernesland, tror sig åter vara där, så snart han träffar en landsman. De äro alla så fastade vid hvarandra att deras biscojska härkomst är den bästa recommendation, som de kunna gifva sig sins emellan, och den mäktige afmåter gränserna af den ynnest, hvarmed han hedrar sina landsmän, efter det större eller mindre afståndet af deras födelseort. Provinserne Biscaya, Guipuzcoa och Alava äro så trogne mot den tillgifvenhet, som förenar dem, att man kallar dem Spaniens förenade provinser. Innebyggarne i Asturien och de trakter, som man kallar las Montañas,

äro ganska stolte öfver sin härkomst, som låter dem nedstiga från de hjeltar, som åter eröfrade Spanien och utjagade Mohrerna därifrån. Befolkningen i denna provins är allt för stor, i förhållande till dess ydd och fruktbarhet; också går en stor del af dess innebyggare att söka sitt uppehälle i Madrid, där de antaga tjenst såsom domestiker. Flera aktningvärda familjer i denna provins hafva likväl bibehållit sin glans, och gifva ganska goda officerare för flottan och arméen.

Galiciens innebyggare äro, oaktadt jordmånen och landets ofruktbarhet, ganska starka och arbetsamme. De sprida sig öfver hela Spanien, och söka, att geom de hårdaste arbeten vinna något penningar, som de sedermera föra med sig till sin födelseort. Deras soldaters hållning är icke så lysande, som de öfriga provinsernas; men däremot äro de väl disciplinerade och härdade mot fatiger, de lida tåligt hunger och törst, och äro förträffliga för infanteritjensten.

Det gifves ingen nation i världen som öfverträffar Castillanerne uti trohet och tillgifvenhet för sin regent. Då Philip af Anjou hade förlorat hela sin armee uti bataljen vid Saragossa uppsatte provinsen Soria ensam en ny armee, nog talrik, för att åter begynna fälttåget och vinna de segrar, som medförde de österrikiska truppernas fullkomliga förstöring. Den namokunnige häfde tecknare, som a'handlar revolutionerna under sist förflutna århundrades början med den stränga sanning, som skiljer historien från fabeln, kunnar ett utmärkt heröin öfver Castillanernes trohet, och säger, att den alldrig bör gå ur konungarnes minne. Denna provins har ännu bibehållit en nationalstolthet, grundad på denna storhet hvaraf det icke återstår annat, än ruinerna af dess forna städer och dess innevänares ära.

Estredmedura har sett födas den nya världens eröfrare, och är ännu de ryktbaraste krigares faderesland. Dess innebyggare äga föga smak för vetenskaper, men de, som ägna sig däråt, lyckas äfven så väl däri, som deras landsmän på vapnets bana.

Andaluserne, under ett ganska hett klimat, bebo ett lika skönt som fruktbart land, och anses för att vara mycket inbilske. Flere Spaniorer och Fransmän hafva kallat dem Spaniens Gascognare; och likheten är verkligen ganska stor, så väl i anseenden till begge folkens löjligheter som snillegåfvor. Om denna förrebräelse är sann, måste man tillskrifva detta fel åt klimatets fysiska inflytande på människans moralité. Detta inflytande är otvifvelaktigt. De gåfvor, naturen slösat på denna pro-

vins, göra, att dess innebyggare förakta Galiciens fattigdom Baskernes vilda land och Castillanernes enkellhet. Eluru härmed än må vara, har Andalusien likväl frambragt namakunnige män, som gjort Spaniens ära. Hvilket land skulle icke göra sig en heder af, att hafva gifvit födelse åt Adrianus och Seneca? Andalusiens fruntimmer äro förtjusande genom deras behag, deras lillighet och finlighet. Deras inflytande på det andra könet är ganska stort: man tillräknar dem äfven en stor del af de senare händelserna. För att dömma om häftigheten af deras passioner och deras karakter är det nog att veta, att de nästan alla bära en dolk, som de fästa vid benet, och hvaraf de nog ofta göra bruk.

Karakteren hos Murcias innebyggare har likhet med Andalusernes och Valencianernes. De senare hafva namu att vara högst lättsinnige och obeständige; man tillskrifver detta fel endast åt deras klimat och naturen af deras jordmån. Några påstå äfven, att det felas deras födoämnen det saftulla och kraftiga, som andra länders alster äga. Detta låter likväl vara utan grund, och man bör tvärtom anmärka att Valencianerne äro de Spaniorer, som i våra tider, i de abstracta vetenskaperna och de döda språken hafva gjort de största framstegen.

Catalanerne äro Spaniens mest industriösa folk; man kan nästan säga, att det endast är i Catalonien, som det finnes manufacturer, fiske, betydlig handel, och många andra näringsgrenar, som knappt äro kända i de andra provinserna. Catalanerne äro lika nödvändige i krigstid, som nyttige under freden. I Catalonien finnes regeringens kanongjutier, gevärsfactorier, all slags beklädnad för arméen, ammunition, lifsmedel, och kanonier, och förträffliga lätta trupper. Fällan äro utmärkt odlade; folkvärdigheten och välståndet ökas ständigt; man är färdig att säga, att denna provins ligger tusende mil ifrån Galicien, Andalusien och Castilien. Men däremot äro Catalanerne gensträlvige och vinningslystue, hvilket gifvit dem namu af Spaniens Holländare. De äro utan motsägelse det af Spaniens folk, som äger den fastaste och med senare århundradens politiska system mest stridiga karakter. Det gifves ännu adelliga familjer i denna provins, som sedan flera sekler ständigt afslagit alla de titlar och värdigheter, som hofvet tillbudit dem. Castillanaren kallar dem helt enkelt de Catalanske rebellerne.

Arragonerne äro kraftfulle, snillrike och aktningvärde; de hålla fast vid sin mening; de älska sitt land och hafva mycken förkärlek för sina

landsmän. Fordom idkade de vetenskaperne med framgång; de halva höljt sig med ära uti striderna vid Neapel emot Framsmännen och i Spanien emot Mohrerne. Deras land var, såsom hela halfden, ganska folkrikt, och de säga, att tio tusende adelsmän, hvar och en med sin sköldbällare, alla på landets hästar, infunno sig i Saragossa, vid firandet af en utaf deras konungars bröllop.

Under många sekler halva alla dessa folk varit åtskilda genom olikheten af deras constitution, språk, lagar och klädsel; hvar och ett af dem bildade en särskild och oberoende nation; alla hatade hvarandra. Detta hat har förminskats och skall snart försvinna.

UTLÄNDSKA NYHETER.

Turkiets. Enligt nyaste underrättelser hafva Grekerne vunnit betydande fördelar på Candia i Scalanuova midt emot Samos, skola Turkarne samla sig, för att försöka en landstigning på denna ö. Emellertid halva de upfordrat Samioterne, att gifva sig under löfte om sju års befrielse från alla afgifter; men utan fruktan och med förakt hafva Samioterne afslagit deras anbud, och beslutit, att trotsa hvarje fiendtligt anfall. Från Semlin skrifer man under d. 28 Oct., att posterne från Serres och Thessalonik ännu icke ankommit till Belgrad. I denna senare stad har man emellertid indirecta underrättelser, enligt hvilka Abdul-Obut-Pascha i Thessalonik, d. 5 October aldeles försvunnit. Någon orsak därtill angifves icke. Chorschid-Pascha var i Ternova och en del af hans följe hade begitvit sig till Bitolia. Det hette allmänt i dessa trakter, att han låtit tillbjuda Grekerne ett stillestånd. Odysseus stod i Zeitun, Furst Maurokordato, med Norrmann och Bolzaris, vid de fem brunnarne. Sulioterne hafva ställt 7000 stridbare män, så snart Maurokordato nekades med sin corps till hjälp. Det är för öfrigt märkvärdigt, att dessa underrättelser ingen ting nämna om den förstörda staden Sulis intagande, sedan likväl bref från Trieste och offentliga blad redan längesedan förkunnat dess ö vergång. Förmodligen ansåg man detta slots fall i den traktes för mindre betydande, då därunder aldeles icke är att förstå någon kapitulation af Sulioterne. Bref från Corfu af d. 26 Oct. innehålla, att Paschan i Arta blifvit slagen af Furst Maurokordato. Enligt underrättelser från Ancona af samma dag skola deputerade från central-

regeringen på Morea ibland hvilka äfven befinner sig, greve Metaxa, halva dit ankommit, för att, om det tillåtes begifva sig till Congressen i Verona. De skola, såsom det heter, اروپا de kristna monarkernes beskydd. Då enligt dessa samma bref deras quarantainestid, som lagligen utgör fyratio dagar, blifvit nedsatt till aderton, hålla några denna ynnest af den milda påliga regeringen för ett godt tecken. Men i allmänhet tror man icke, att de under närvarande förhållanden skola erhålla tillträde i Verona.

Spanien. Regeringen har kungjort general Minas rapport om den utmärkte seger, som han d. 26 Oct. vunnit öfver Baron d'Éroles, som skolat halva 5000 man förutan bönderne under sitt befäl. De förföljdes ända till Sanahuja och torde först göra halt vid la Seo. Generalen kallar den dagen en af de ärofyllaste för nationen, och att den skulle halva ämnat en af de fullständigaste segrar, om den inbrytande natten icke räddat de flyende. Flera band factionister hafva på åtskilliga orter blifvit slagne. General Morillo väntas nu till Madrid, sedan han erhållit pass, för att på sitt hedersord begifva sig dit. Som exministrin Moscoso icke utan fara flyktat till sin födelseort Gallicien, så har General Quiroga låtit fordra honom till sig i Corunna. Den 5 November visade general Riego sig för första gången åter i congressen och allade den vanliga oden. Den 2, heter det i handelsbref, började undersökningen af fängelserna i Madrid under de lagliga formaliteterna. De arresterades förhör ökade i högsta grad fiscalens i gardisprocessen, Hr. Paredes felagtighet; protokollerna äro fulla af oordentligheter och vilkorliga handlingar. Undersökningsrådet lät sjelf uptaga ett protokoll och afgaf så svåra förebräelser emot fiscalen, att denne lade sig sjuk till sängs och förklarade sig icke kunna öfverfara undersökningen. Enligt bref af d. 7 har Hr. Paredes blifvit öfverbevisad om lagarnes öfverträdande och entledigad från sina functioner, den af honom gjorda proserptionslistan annullerad, och endast elofva officerare skola lagföras.

Frankrike. Journal des débats af d. 13 Noy. innehåller åter en lång artikel öfver Spaniens tillstånd och frågan om inblandning från Frankrikes sida. Innehållet är bestämdt fredligt, icke endast i afseende på närvarande omständigheter, utan äfven på den solidare basen af allmänna grunder. Det blifver icke allenast tämligen utförligt framställt, att det icke är Fransyska regeringens afsigt; att fiendtligt inblanda sig, utau påstår äfven, att det

icke vara dess intresse. Likväl förbehålles ett fall af öfvermåttad nödvändighet, hvilket, såsom vi tro, (så som i engelske Courieren) väl icke så lätt torde inträffa. Denna artikel bekräftas äfven factiskt därigenom, att ända till d. 5 ännu ingen ting i Congressen förekommit till afgörande, ingen declaration blifvit beslutad, intet ultimatum blifvit sändt till Madrid. Enligt denna artikel och underrättelser från Madrid af d. 6 arbetade man där på en förenig af de tre partierna som utgöras af Ministären, Arguelles jemte andra Cadiz-Cortes ledamöter, och de personer, som med Morillo och Martinez de la Rosa, hålla ändringar i författningen för möjliga, om de icke föranleddes genom utländska hotelser.

England. Den 11 Nov. voro Consols på en gång ned till 79, men stego snart till 80 $\frac{1}{2}$. De Spanska Bonds hade fallit till 53. Scrip till 10 procent förlust; de förre kommo åter up till 58. Om aftonen motsade Courieren alla kringlöpande rykten om nära förestående fiendtligheter emellan Frankrike och Spanien, om congressens plötsliga upplösning, Lord Wellingtons återkomst o. s. v. på det formligaste sätt i alla hänseenden, "emedan regeringen icke erhållit någon underrättelse, som kunde gifva minsta förtroende till dessa rykten. Ett slag af Spanska fonder hade i dessa dagar i Paris fallit till 43, sedan de förut en gång stått 87. Redan d. 13 Nov. steg i anledning af Express-underrättelser från Paris den Fransyska räntan i London till 88 a 88 $\frac{1}{2}$ fcs, och den Spanska och Neapolitanska i förhållande. The Times säger det vara ganska sant, som Journal des débats berättar, att den första konferensen i Verona, hvars protocoll uptagit ministeriella meningar hållits d. 31 Oct., och att då fonderne i Paris begynte att vackla ännu ingen officiell declaration dit ankommit; men det vore ingen tvifvel, att man vid de förra mindre formliga sammanträdena blifvit ense om grunderne för en note till Spanien. Lord Wellington skall ganska kraftigt hafva framställt farorna af ett fälttåg i Spanien icke blott, hvad som alltid blifvit påstådt öfver denna punkt, att en stor invasionshär skulle omkomma genom brist på ledningsmedel, och en liten blifva slagen; utan äfven särskilt att guerillas-streket genom lång öfning blifvit bragt till fullkomlighet och öfver allt gynnades af landets beskaffenhet, men i synnerhet af dess invånarens mod och ihver. Dessa framställningar af ett så fullgiltigt vittnes munn skola hafva betydligt upvägt de motstridande, och föranledt till höjelse, att först försöka fredliga föreställ-

ningar. The Times anmärker, "att hela Europa redan erfarit en högst skadlig verkau uti förändringen af allt värde, vid blotta ryktet eller en ökad sannolikhet, att kriget åter skall utbryta; hvilken förstoring skall då icke sjelfve kriget förorsaka om det olyckligtvis blefve företaget?" Den 14 erhöill ett Londonskt handelshus kl. 2 eftermiddagen en express, som först lämnat Paris Onsdagen kl. 11. Upköpen af räntor voro då redan högre än om tisdagen, och mäklarne försälde utan möda, hvad de fingo i hand, till 90 fcs, änskönt man ej kände något för friden med Spanien mera gynnande yttrande af ministern. Emellertid kunde en stegring af 5 procent sedan måndagen, då räntan började till 85 fcs, sväriligen hafva ägt rum, utan att de mest ansedde kapitaläster och fondsinnehafvare skulle hafva erhållit underrättelser. Alla fonder stiga nu åter, och bland de rykten, som medverka därtill, äro otvifvelagtiga många, som äro underkastade många tvifvelsmål. Å ena sidan skall spanska ministern i Paris, hertig de S. Lorenzo, förklarar, att ett inryckande af fransyska trupper i Spanien skulle hafva kungliga familjens afresa till Sevilla eller Cadiz till omedelbar påföljd. Å andra sidan skola enligt den 14 från Madrid ingångna underrättelser af ganska ny dato, Cortes i en utomordentelig session hafva medgifvit konungen ett ovilkorligt Veto. — Senare skrivelser från London säga: Faran af ett krig emellan Frankrike och Spanien tyckes allt mer och mer förminska. Från Verona vet man säkert genom de nyaste underrättelser, att ännu icke något beslut blifvit fattadt i afsende på halföen, och i Madrid hade man fast föresatt sig att icke genom någon förolämpning mot medlemmarne af den kungliga familjen gifva någon förevändning till kriget. Genom utomordentelig lägenhet hafva bref af d. 7 denna månad ankommit, enligt hvilka de enda personer, som i anledning af händelserna d. 7 Juli skola ställas för rätta, äro ellofva officerare, som då togos till fånga med vapen i händerna. Anklagelserna emot de förra ministrarne och personer af högsta adeln, med ett ord emot alla öfrige, vore icke allenast nedlagda, utan till och med statsiscalen skall vara afsatt för lagstridigt förfarande. Dessa omständigheter hafva gjort stort intryck i Paris, och meddelas och kommenteras i ministerielbladen på ett sätt, som antyder en stor förändring i tankesättet.

COURIEREN

Måndagen den 2 Decem.ber.

Insändt.

Uti Stockholmska Courieren för den 4 November detta år har en insändare gjort erinringar emot den af Courieren Redaction utgifna afhandling rörande Ebersteinska Testamentet. Vid dessa erinringar har afhandlingens författare något litet att påminna, för hvilket äfven han utbeder sig en plats i Stockholmska Courieren.

Sedan ett föreskrifvet förhör inför nedre Justitiæ-Revisionen, i afseende på väckt förlikningsförslag varit hållet, och den till förlikningens afslutande förelagde tid gått till ända samt anmälan skett, att förlikning icke kunde träffas; förvar den i fråga varande saken hos Högsta Domstolen å nyo den 22 Junii 1820, då en preliminär-åtgärd, infördrande af testators instruction eller reglemente, beslöts; och derom blef, (öfhande ägen, förhör hos Nedre Revisionen hållet, hvarvid all den åt Nedre Revisionen öfverlemnade åtgärd fulländades och målet således blef färdigt till en ny anmälan hos Högsta Domstolen. En sådan anmälan påstår nu erinraren icke hafva skett; och afhandlingens författare vill icke motsäga denna uppgift, emedan den synes vara gjord af någon, som nära känner förhållandet. Deremot misströstar han ingalunda, att hos sjelfva rättvisan finna ursäkt för sitt miss-tag, i fall han begått ett.

Han tror det nemligen icke gerna böra läggas honom till last, att han ej misstänkt föredraganden för ett så utmärkt försømmande af dess pligt, att han alldeles icke skulle, under den långa tid, som från olyannämnde sista förhör förflutit, gjort Högsta Domstolen reda för detta förhör och sålunda satt Högsta Domstolen i tillfälle att saken företaga. Men denna grofva försømmelse (uti ett redan förut föredraget och till afgörande färdigt mål) stannar ondvikligen på föredraganden; derest man icke härleder uppskofvet från JustitiæKantzlerns anmälan, gjord d. 29 Junii 1820, om H. M. Konungens beslut att öfvervara målet -- och denna anmälan skedde hos Högsta Domstolen -- i protollerna finnes ingen anledning, att den kommit till föredragandens kunskap.

Författaren kan nu efteråt ledas på den tan-

kan, att en särskild nådig befallning om anstånd med målet blifvit föredraganden tilldelad. Men med denna tanka upkommer också ondvikligen den frågan, hvarföre en sådan befallning skulle gifvas till någon annan än föredraganden, så framt det är grundadt, som erinraren uppgifver, att saken, när JustitiæKantzlerns anmälan skedde, var från Högsta Domstolen remitterad till Nedre Revisionen, så att Högsta Domstolens åtgärd dervid ej kunde "komma i fråga, förrn (förrän?) i den stund, då saken genom "vederbörlig föredragning lades under dess ögon." Skall då icke Herr JustitiæKantzlern, som bar H. M. Konungens bud, och som sjelf är chef för Nedre Justitiæ-Revisionen, lika lätt som afhandlingens författare, kunna beskyllas för okunnighet om Nedre Revisionens makt att göra Högsta Domstolen overksam, ej mindre redan föredragne, än oföredragne, ärender, när han kunde tro sig behöfva att hos Högsta Domstolen göra anmälan om ett uppskof, hvilket berodde af den under honom stående föredraganden att meddela?

Med godt samvete tror sig således författaren kunna öfverlemnna åt vederbörande, att dela sig imellan skulden för det af honom anmärkta, afstannandet af sakens handläggning, utan att någon rättsinnig läsare skall beskylla författaren för en utan anledning och giltigt fog gjord tillvitelse. Förf. har icke af erinraren först lärt känna Högsta Domstolens besynerliga förhållande till sina föredragande af den så kallade Nedre Justitiæ-Revisionen -- ett förhållande, som ensamt kunde en dag blifva tillräckligt att alldeles förläsa Högsta Domstolens makt. Förr än nu har förf. vetat beklaga, att Konungens Högsta Domstol skall sakna makt till fortskyndande af sitt arbete och till insende öfver försømmelser, hvilka, utan denna Domstols vetskap (såsom erinraren påstår) och således utan att kunna af den förebyggas, skulle möjligen låta utsträcka sig ända till ett evigt nedläggande af mål, som borde hos Högsta Domstolen förekomma. Men denna bedröfliga kunskap har för ingen del kunnat bringa förf. att gissa till den i handlingarne saknade och högst oväntade uppgift, hvarmed erinraren nu gifvit honom anledning, att från Högsta Domstolen på Herr Föredraganden öfverslytta skulden för ett dröjsmål eller neiliggande, som blott med en, för begge li-

ka oloflig, åtlydnad af en obehörig föreskrift, kan urskuldast.

Hvad åter erinraren anført om det af förf. föreslagna beskedet på Justitiæ-Kantzlers budbäring, föranleder icke något annat svar, än det läsa- ren redan skall finna gifvet, om han behagar återgå till sjelfva afhandlingen.

LAGFARENHET.

Följande handling hör till ett mål, hyarom vi förut meddelat allmänheten kunskap, och vi anse oss därför böra här intaga henne.

Kongl. Maj:ts och Rikets Svea Hofrätt!

Vid pröfning af Pipskäraren E. W. Hellgréns underdåniga besvär öfver Kongl. Hofrättens Utslag den 2 October sistl. år, hvartil genom Hellgrén, för missbrukad Tryckfrihet, blifvit till ansvar dömd, har Kongl. Maj:ts i Näder öfverlemnadt handlingarne till Justitiæ-Cantzlers-Embete i det ändamål den härhos bilagde Remiss utvisar.

Genom Kongl. Maj:ts Nädiga Utslag äro Kongl. Hofrättens och denna Stads Kämnars-Rätts åtgärder i afseende på behandlingen och afdomandet af målet ogillade, och det blifver således för Justitiæ-Cantzlers-Embete öfverflödigt, att söka närmare utveckla skilnaden emellan, att låta trycka och utspida en skrift, som, ingifven till någon Embets Myndighet, såmedelst redan vunnit en viss grad af Publicitet, och att, i tryck offentliggöra sina tankar, utan att på förenämde sätt, redan hafva, såsom ansvarig författare framträd.

Då det efter Remissens innehåll tillkommer Justitiæ-Cantzlers-Embete att tillse hvad afseende Hellgréns klagan öfver honom, genom Kongl. Hofrättens och Kämnarsrättens behandling af målet, tillskyndadt klände må anses förtjena, har jag företagit en granskning af hvad jag däri ansett böra anmärkas och därvid funnit, att Kämnars-rätten, i sammanhang med dess slutliga, på den valda trycktribets-Juryns yttrande, grundade Utslag, förklarar Hellgrén, såsom till Urbots ansvar dömd, skvildig att trada i häkte, deri han ock genast blifvit inmanad, och därifrån han, först efter Kongl. Hofrättens förordnande blifvit lösgifven: hvilket förhållande eller att han varit i häkte inmant utgör hufvudsakliga föremålet för hans klagan.

Då Kongl. Hofrätten, med tillämpning af lag till det brott, hvartill Jury pröfvat Hellgrén skyll-

dig, funnit det samma kunna försonas med penningböter, samt att endast i brist af tillgång dertill, fängelsestraff ägde rum, skulle det väl synas, som Hellgréns häktande varit föranledt af en felaktig Lag-tillämpning hos Kämnars-Rätten, derförre skäl till anmärkning emot nämnde rätt förekomme; men, vid jemförelse af de egenskaper hvilka stämpla en skrift, som finnes brottslig efter 3 §. 12 momentet i Tryckfrihets-förordningen, eller att den innehåller angripelser emot enskild Man, hvilka gå å heder och ära eller för dess medborgerliga namn och rykte förklenliga äro, och 60 Cap. Missgärnings B. hvarest ansvar för utspidan de af skrifter, de där förnärma andra utsättes, synes tillämpning af annat Lagstadgande än 5 § 1 momentet icke äga rum, hvarför jag ock anser det Kämnars-Rätten vid straffets bestämmande, ställt sig Lagens Bokstaf till noggran efterföljd.

Det är följakteligen efter min tanka, målets hänskjutande till Jurymäns bedömande, som vid det deraf upkomna resultat ovillkorligen grundlagt Hellgréns häktande; och då destomindre bör kunna ifrågasättas, att ju Kämnars-Rättens tillgörande i denna del varit föranledt af Kongl. Hofrättens omförmäldte återförvisnings-Utslag, som Kongl. Hofrätten i dess slutliga Utslag förklarar, att Kämnars-Rätten icke försarit annorlunda än i enlighet med de af Kongl. Hofrätten lemnade föreskrifter, anser jag någon anmärkning emot Kämnars Rättens, på Kongl. Hofrättens föreskrift således grundade och af Kongl. Hofrätten gillade förfarande ej äga rum, men får deremot begära, att Kongl. Hofrätten behagar närmare utveckla grunderna för dess ifrågavarande Beslut af den 8 Junii och 2 October sistförflötne år, samt afgifva förklaring öfver hvad härutinnan blifvit anmärkt. Stockholm den 28 November 1822.

På Justitiæ-Cantzlers-Embete vägnar:

E. F. BERGENSCHÖLD.

GUSTAF H. THOMEL.

UTLÄNDSKA NYHETER.

Turkiet. Brev från Trieste af d. 5 November säga, att fartyg där inträffat på 17, 13 och 10 dagar. De medföra den vigtiga underrättelse, att Canea, hufvudstaden på öen Candia, fallit i Grekernes våld. Fästningen har gifvit sig genom kapitulation, och besättningen har på fransyska

fartyg blifvit afhörd till Smyrna. Då det sista fartyget d. 25 October afseglade från Smyrna, inträffade just en fransysk fregatt med en del af besättningen. Ett annat fartyg från Alexandria som mötte egyptiska flottan vid Candia, bekräftar denna underrättelse, och försäkrar tillika, att många turkiska inbyggare från Canea icke ville begifva sig bort, utan förklarade sig vilja antaga kristna religionen och förblifva kvar. Caneas eröfring är af synnerlig vikt, emedan det är en af de starkaste fästningarna. Från Patra har ett fartyg ankommit på 12, och ett från Kalamata på 15 dagar. Begge hade anlagt vid Joniska öarna, och med öra enstämmigt den underrättelse, att turkiska guvernören i Napoli di Romania ville gifva sig på discretion till Mainotternas Furste Petro Bei (Mauro-michalis), emedan han, som fruktade för Kolokothrons vrede, endast hyste det förtroende till den förre, att han skulle skänka honom lifvet, sedan han på ett så trolöst sätt brutit den förra kapitulationen med Kolokothron. -- Från Arta har man öfver Corfu underrättelser ända till d. 19 Oct. enligt hvilka Odysscus, försonad och förenad med alla Capitani i Thessalien, stod vid Demago, sju timmars väg ifrån Larissa. Albaneserne äro åter i fullt uppror emot Turkarne. Trogne-sitt tänkesätt, hålla de alltid med dese grandes parti, men gifva likväl utslaget för detta årets fälttåg. -- Enligt bref från Semlin af d. 1 Nov. hade man underrättelser af d. 16 Oct. från trakten vid Larissa. Corschid-Pascha hade i början af October upställt 8000 man Albaneser emellan Zeitun och Platemonia för att betäcka Larissa. Men Grekerne underhandlade i hemlighet med Albanesernes anförare, Tschelendi Bei, som härpå förenade sig med Grekerne, och till och med utlämnade sin vapenbroder, Abbas-Bei af Prevesa, som ville förblifva Porten trogen. Således är Chorschid-Pascha beröfvad Albanesernes hjälp och i en svår belägenhet. Han skall redan hafva anträtt sitt återtåg till Bitolia. Från trakten kring Arta hafva likaledes gynnande underrättelser ingått. Furst Maurokordato använde sedan sex veckor allt, för att förmå de där varande Albanesare att åter affalla från Porten. Enligt bref af d. 10 Oct. har det lyckats honom, att tillvägabrjunga denna viktiga händelse. Albaneserne äro redan i full resning emot Paschan af Arta, som redan fört blifvit slagen af Maurokordato; de hafva tillfångatagit hans harem och familj i Vrione, och vilja icke erkänna hans brorson, som han utnämnt till Pascha i Berat. Paschan har inneslutit sig i Arta, och är omringad af Albaneserne. Paschau skall härpå hafva tillbudit

Furst Maurokordato ett stillestånd. -- Skeppare-underrättelser från Constantinopel af d. 18 Oct. säga, att den stora turkiska flottan ankommit uti ganska uselt tillstånd inom Dardanellernas slott från sitt tåg till Morea. Från Constantinopel skriver man under d. 25 Oct.: "Ännu alltid är det tyst öfver angelägenheterna i Morea, Ottomaniska finanserna hafva åter erhållit en ny stöt. En sedan fyra dagar utlördad storherrlig firman förhöjer det nya, för två månader sedan slagna myntet, som gick för 10 piaster, till 12 piaster. Man försäkrar här, att öen Candia gifvit sig till Grekerne. Furstarne i Moldau och Wallachiet hafva hvar och en hitsändt sin son, såsom ett slags gisslan. Man talar om Fransyska ministern Latour-Maubourgs snara afresa.

Spanien. Tidningen Universal innehåller rörande Hr. Paredes följande kungörelse, som visar, att han alldeles icke såsom man trott, blifvit afsatt från sitt Fiscalambete: "Don Juande Paredes, har såsom bekant är, i sin egenskap af militärdomare i Madrid, låtit sig updraget ransakningen öfver militärconspirationen d. 7 Juli emot konungens constitutionella myndighet. Den noga upmärksamhet, som han är nödsakad använda på denna sak, tillåter honom icke, att upfylla de andra pligterna af sitt embete, hvarföre generalcapitenen på Don J. de Paredes' anhållan updragit dem åt plats-adjuncten, hvilken de angå. Till följd häraf blifva; så länge Don Paredes domare-göröromål fortsara, och att räkna från d. 6, detaljerna med militär-posterna, liksom för, updragne åt kapitens-adjuncten D. Zephirino de la Dalresa; o. s. v. -- Trappisten har alltit följande karakteristiska skrifvelse till staden Barbastro: Bereden mig tills i morgon kl. 4 eft. midd. 4000 rationer bröd och kött och 250 korn. Gören J det icke, skall skulden falla på dem som underlåta att hålla det i beredskap, och länder er till underrättelse, att om vid min ankomst några trupper skulle befinna sig i staden, måste de ut och slåss, för att icke utsätta henne för någon fara. I vidrigt fall skall jag antända alla byggnader, undantagande templen, med Guds hjälp, ty jag ser hans hand beredd att hjälpa vår rättvisa sak. Jag låter eder veta att jag i Balaguer har 19,000 gevär med därtill hörande kruthorn och ammunition, för att sätta hela Aragonien i resning. Och skulle Calvins, Rousseaus och Luthers försvarare komma ända till Barbastro, så ut med dem, för att mäta sig med den arme skyggslappen, Trappisten, sin högtälskade moders, kyrkans försvarare. Således hop-

pas jag, att denna upsatta stads inneväpnare icke skola underlåta att lyda, ty det är icke jag, som så befaller er, J Jesu Christi barn! utan det är vår evige Fader, som J ären skyldige, att af lydnad ossra icke blott ett lif eller ett enda offer, utan alla, som den samme begynnelse- och ändlöse Guden och Fadern har kunnat och kan skapa. Nej, nej, Evangelii lagar äro icke dagens lagar, J sen det väl. Menen J, att Gud ändrat sig, såsom Makkabeerne? Är han den samme Guden ännu? Hvad svaren J? Ja, edra ögon äro de bästa vittnen; de hafva sett det på kretsen Barbastros slagfält. Viljen J förneka hvad J sett? 130 Jesu Christi krigare, hvilka fullkomligen slagit dem, som J-veten? Därföre varnar jag eder å nyö; sägen de nationales förman att han drager försorg att det blifver uträttadt, som här-öfvan står skrifvet, och icke sätter er i fara. -- På ärans fält d. 23. Oct. 1822. Frai Antonio Trapense." -- Det bekräftar sig, att återstoden af troshären efter nederlaget vid los Arcos åter församlade sig i Erro- och Roncaldalarne vid Irati under Juanito och Santos Ladrón. General C. O'Donnell har verkligen från Urgel erhållit befallning, att öfvertaga befälet i Navarra, äfven som Quesada blifvit utnämnd till general kapiten i provinserna Biscaya, Alava och Guipuzcoa. -- Troshärens anförare i Bayonne erhöilo nyligen en remiss af 953,000 fcs i Guld från Paris.

Frankrike. Truppmarscherna till Pyreneerna fortfara. Som så många rojalistiska candidater blifvit valde till deputerade, så framkommer nu i dagen ett stort antal hittills tämligen okända namn äfven som af deputerade från 1815. I Nièvre departementet har Hr. Hyde de Neuville med en pluralitet af 42 röster öfver Hr. Bogue de Faye (bröfve de Serres vän) blifvit vald till secreter i valcollegium. Hr. B. Constant har icke åter blifvit vald i Sarthe-departementet; men Hr. Keratry har i Brest behållit öfverhanden. Öfverstarne Favrier och Dentzel skola inställas för correctionsdomstolen, emedan de äro anklagade, att hafva velat förhjelpa de fyra i Rochelska saken dömda peroner att fly ur Bicetre. Hr. Lafittes klagan emot Hr. Mangin har d. 4 November blifvit afgifven till domstolen i Poitiers. D. 12, 13 och 14 har Hr. Constants sak förevarit vid correctionsdomstolen; på den senare dagen höll Hr. Constant ett långt märkvärdigt tal. Saken skall afgöras d. 19. -- Markis de la Fayette har i Mesux blifvit vald till deputerad med 169 röster, emot Hr. Menager, som endast hade 135.

Italien. Från Verona heter det under den 6 November: Här cirkulerar innehålllet af en utaf Frankrike i afseende på Spanien afgifven note, hvori förekommer: "Frankrike, som respecterar spanska monarkiens oafhångighet, är icke desto mindre förpligtadt att förklara, att, lika som Konung Carl IV år 1792 lifligt behjertat de förföljelser, för hvilka den dygdige Ludvik XVI då var blottställd, till den grad, att Spanien, sedan det förgäfves försökt vänliga medel, inyecklat Frankrike i krig, Frankrike, till följd af det gifna exemplet, håller det för öfverensstämmande med sin värdighet och den emellan de öfver begge staterne regerande monarkers blodsförvandtskapen, att i nödfall mellankomma med vapnens makt, i den händelse, något ondt skulle tillfogas konungen eller prinsarne. -- Man försäkrar, att ett gymnande afgörande skall följa på den gjorda anhållan, att lämna tillträde för tvänne helleniska deputerade på Congressen, och att detta beslut skall officielt meddelas Porten under inbjudande, att likaledes afsända en befullmäktigad till congressen i afseende på afhandlandet af de östliga angelägenheterna. -- Utbrotten af Vesuvius hade alldeles uphört den 27 October, och vulcanen utkastade endast ännu en mängd aska; men häftiga regnskurar hade renat atmosfären och jorden. De utkastade vulcaniska ämnena öfverstege denna gången askan ganska mycket i kvantitet. Emellan Resina och tornet Annunciata tillspärrade de nedfallna stenarne alldeles vägen, så att autoriteterna hade nog att göra, att låta uppröjja den, hvartill de Österrikiska trupperne äfven tillbjödo sin tjänst. -- Diario di Roma af d. 2 November meddelar den heliga Faderns fullkomliga återställning från dess senaste opasslighet. -- Den Spanske ministern Carneros har icke afrest från Wien till Verona, och är kanske den enda diplomat, som vid monarkernas afresa blifvit kvar i Wien. Han vill där afbida, om han skall erhålla en inbjudning till congressen, och i detta fall skall han begifva sig dit.

Hennes Maj:ts Hertiginnans af Parma närvaro i Verona skall hafva afseende på de svårigheter, som sätta sig emot verkställandet af hennes allidna gemäls sista vilja, hvarvid hon och hennes son äro så mycket intresserade.

STOCKHOLM,

Tryckt hos ELMÉN och GRANBERG.

COURIEREN

Thorsdagen den 5 Decenber.

LAGFARENHET.

Utdrag af Kongl. Maj:ts och Rikets Svea Hof-rätts Protocol, hållet i Stockholm följande dagar år 1822.

Den 10:de Julii,

S. D. Uplästes en vid Öfver-Ståthållare-Embetet för Politie-ärender börjad samt af Stockholms Norra Förstads Östra Kämnars-Rätt fulländad och insänd ransakning, med bemälda Rätts den 20:de sistledne Junii fäldte utslag öfver E. O. Archlie drängen Lars Lindstén, ställd under tilltal för midingstöld; uti hvilket mål Kämnars-Rätten sig utlätit, att enär, emot Lindsténs bestri-dande det icke kunhat visas, att den Bancoosedel & Två Riksdaler, han onsdags-aftonen den 12:te i nämnde, månad erbjudit Politie-opsyningsmännen Johan Jacobson och Anders Lundquist, för att undgå blifva häktad, varit af honom på obehörigt sätt åtkommen, bleve Lindstén från ansvar derutinnan frikänd, såsom en följd hvaraf berörde sedel, hvil-ken af bemänte Politie-betjenter blifvit i förvar tagen, skulle tillställas vederbörande fängvaktmästare för att hållas Lindstén till handa, men deremot och då Lindstén, genom egen af omständigheter styrkt bekännelse ansåges öfvertygad, att under det han, jemte flere personer, förmiddagen siat om-förmälda dag varit syslosatt med flyttning af sockerfat från Grosshandels-Bolaget Clementssons & Comp. vid Nybrogatan belägna Socker- och Porter-magazin, för att i anseende till den nära der-invid då timade vådeld till ett från elden mera af-lägse ställe nuföras, hafva i berörde magazin olofligen tillgripit och därifrån dels uti sina påhaf-da byxor och dels uti rockfiskan bortfört en i ma-gazinet löst liggande mindre sockertopp och tvån-ne bitar socker, som, tillsammans vägende fem och tre quart skålpund och värderadt till En Riks-daler fyratiofya sk. Bancoosedler, sedermera blif-vit återställd, samt Lindstén icke ens föreburit, mindre styrkt, det han haft för afsigt sockret till ägaren öfverlämna, utan Lindsténs uppsåt att det-samma behålla fast mera vore ådagalagd så väl ge-nom det besynnerliga och misstänkta sätt, att en del utaf sockret uti byxorna undandölja, såsom och

genom hans försök, ehuru fruktlöst, att genom er-bjudande af penningar vid den af Politie-betjenin-gen vid den å Lindstén anställda visitation, ytter-ligare trygga sin obehöriga åtkomst af sockret, där-förutan Lindstén icke bestriadt, det han ju känt anledningen till sockerfatens förande från Maga-zinet, nemligen deras bergande undan vådelden, dömdes, med åberopande af 42 Cap. 2 §. Miss-gernings-Balken, Lindstén såsom den der stulit då vådeld åtkommit och trängt, att sig sjelf till straff, och andra till vsrnagel mista lifvet och varda hängd,

I sammanhang härmed lästes de besvär Lind-stén emot KämnarsRättens ofvanberörde Utslag an-fört, och som han deri anhållit att i närvaro af Bolaget Clementsson Weijlandt & Comp. inför Kongl. HofRätten blifva hörd samt nämnde bolag uti en den 8 i denna månad ingifven skrift bland annat, andragit, att Lindstén, under den tid, han på för-middagen den 12 sistledne Junii arbetat med socker-fats utförande från bolagets på Nybrogatan be-lägna magazin, icke kunnat tillgripa de fem och tre quart skålpund socker, som opsyningsmännen Jacobsson och Lundquist hos honom funnit, eme-dan icke något löst socker i berörde magazin då varit förvaradt och de utförde sockerkärlen befuna-nits alla örubbade. hvaremot det förefölle Bolaget troligt att Lindstén samma dags aftonstund kl. nio-gjort tillgreppet uti ett inuaföre magazinets varan-de contoirt, der han förr på dagen icke varit inne; alltså beslöt Kongl. HofRätten att höra ej mindre åklagaren i målet tillförordnade Stadsfiskalen Johan G. Fredholm, än målsäganderne och Lindstén, af hvilka de trenne sistnämnde skulle kallas att kloe-kan ellosva i morgon förmiddag inför Kongl. Hof-Rätten personligen sig infinna och Lindstén från Smedjegårdshäktet requireras till inställelse å be-sagde tid.

Den 11:te Julii,

S. D. Anmälles att tillförordnade Stads-Fiskalen Fredholm, Grosshandlanderne Clementsson och Weijlandt samt E. O. Archlie drängen Lindstén voro i Kongl. Hof Rättens förmak tilltådes, hvar-före Kongl. Hof-rätten lät dem förekomma, då Lindstén, tillfrågad om tiden när och stället hvar-äst han erhållit ifrågavarande sockret, förklarade:

2281

att han onsdagen den 12:te sistlidne Juni klockan tre kvart till nio om aftonen tillgripit det uti ett innanföre Bolaget Weijlandts & Comp. Magazin vid nybrogatan varande contoirt, dit han ingått för att emottaga aflöning för det arbete, han den dagen åt Bolaget förrättat, och att han icke vid Kämners-Rätten aflagt annan bekännelse, än denna, men häruti i ansöende till dess ordförandes hastighet blifvit missförstådd.

Sedan härefter så väl Lindsténs besvär, som Clementssons och Weijlandts skrift blifvit upläste och af dem återopade, yttrade tillförordnade Stadsfiskalen Fredholm, att han vid detta så oförmodadt uplysta förhållande, hvars verklighet såsom af målsäganderne styrkt, han icke ägde anledning betvifla, likväl linge erinra, att våldelden icke var helt och hållet släckt klockan tre kvart till nio om aftonen den 12:te sistlidne Junii, emedan klämtning då ännu fortfarit, men Clementsson och Weijlandt svarade härupå, att tio och minst åtta timmar före den tiden all fara uphört i afseende å deras Magazin.

Anklagarne och målsäganderne afträdde och Lindstén skulle till Smedjegårds-häktet ålerföras, hvarom vakten förständigades.

Härefter tog Kongl. Hof-Rätten målet i öfvervägande; och

Resolverade:

Som, genom hvad vid förhör inför Kongl. Hof-Rätten emellan Actor i målet tillförordnade Stadsfiskalen Fredholm, målsäganderne Clementsson och Weijlandt samt den tilltalade Lars Lindstén blifvit anfördt och obestriddt lämnadt, upkast är, att ofvanberörde fem och tre kvart skålpund socker icke, på sätt ransknings-protocollet utvisar, förmiddagen den 12:te sistlidne Junii tillgripits uti det Magazin, derifrån bemälte bolag, af farhåga för den i granskåpet då upkomna våldeld, låtit åtskilliga sockerfat bortföra, utan först om aftonen samma dag omkring klockan nio, sedan all fara för Bolagets egendom anses hafva minst åtta timmar förut uphört, blifvit uti ett Contoirt-rum, där Lindstén förr på dagen icke varit inne, af honom oförligen tagna och ej utgjort någon del af det undan faran bergade gods; alltså och enär anledning icke förekommit att Lindstén tillgripit ofvanberörde Två riksdalerssedel, pröfvade, med uphåfvande af Kämners-Rättens Utslag, Kongl. Hof-Rätten, i förmåga af 47 Capitlet Missgernings-Balken och Kongl. Förordningen den 23 Mars 1807, rättvist, det skall Lindstén, såsom förvunnen att hafva föröfvat snatteri till värde af En Rd. 44 sk. Banco, böta half-

226 012

72 014

va beloppet deraf med fyratiosex skillingar banco samt uti Sacristian i Jacobs församlings kyrka enskildt skrift och aflösning undergå.

Är och dagar förutskrifne stå.

På Befallning,

M. C. MANDELGREN.

UTLÄNDSKA NYHETER.

Turkiet. Från Constantinopel skrifver man, att coursen, som efter den senaste mynt-reductionen calculerades till 180 Para, likväl icke fallit lägre än till 153. Men handel och vandel stå stilla på alla sidor, och förskräckelse iutager Frankerna för framtiden. Man ser af alla Portens beslut, att dess skatt är uttömd och att förlägenheten tilltager dag från dag. Lugnet har emidlertid blifvit bibehållet. Det påstås, att Chorschid Pascha äfven är utan penningar och att han icke mer kan betala sina trupper. — Underrättelser ända till d. 28 Oct. från Arkipelagen berätta, att Grekerne från hamnen vid Damiette i Egypten uttagit fyratio Turkiska fartyg. Man räknar värdet af de där på befintliga varor till 260,000 Spaneka piaster. Vid Milos hade Grekerne borttagit en med vapen och ammunition till Constantinopel beständ brigg. — Med mycken sorgfällighet vaka de däröfver, att det icke må lyckas främmande fartyg, att försä Napolid i Romania med lifsmedel, och man hoppades, att denna fästning utan sådan hjälp snart måste frivilligt gifva sig. — I Marseille har man underrättelse, att Turkiska flottan i första hälften af Oct. visat sig i närheten af Chios och vid kusten af mindre Asien uttagit frisk provision. Man ville deraf sluta, att hon ännu icke ämnade återvända till Dardauellerna, utan skulle brukas till någon ny expedition emot en ö i Arkipelagen. I synnerhet var fråga om ett anfall emot öen Samos; likväl hade det vid medlet af Oct. ännu icke ägt rum. Många tro äfven, att man endast utspridde dessa rykten i afsigt, att hålla Turkiska folket i spänning, och icke föranleda allt för stor nedslagenhet, som verkligen enligt öfverensstämmande underrättelser af de Fransmän, som uppehålla sig i Levanten, nästan allmänt inträdt i stället för det förra öfvermodet. Endast Constantinopel gör ett undantag; man har där hittills icke antagit något moderatare system i afseende på de utländska ministrarnas rättmätiga reclamationer. Desse hafva till större delen med

mycken värme lagt sig ut för sina landsmän, och förde af skaffandet af det mångfaldiga förtryck, hvaröfver de besvära sig. Endast engelska legationen har varit lycklig i sina reclamationer. Skeppsfarten på Svarta hafvet och rörelsen med där varande ryska hamnar äro Turkarne ett törne i ögat, och de söka, att på allt sätt lägga hinder i vägen därföre.

Spanien. Cortes hafva redan erhållit officiell under rättelse om Balaguers intagande af general Mina. Generalen hade erhållit förärkningar från alla sidor, och 10 Millioner Realer af sista länet. Den namnkunnige Merino har efter sitt nederlag, jemte tio af sina kamrater, blifvit till fångtagen i Sepulveda, General Morillo ankom d. 4 November till Madrid och begaf sig genast i fångelse. — Troshären skall i sina trenue dalar åter utgöra 1500 man till fot och hundrade ryttare. General C. O'Donnell afreste d. 12 November från Bayonne, för att öfvertaga befälet. Han skall hafva medtagit en krigskassa af 1,200,000 fies och mera har blifvit honom lofvadt. Man läser redan general O'Donnells proclamation till Navarreserne. Den är af följande innehåll: "Konungarikets regentskap, hvilket I svurit att lyda, och hvilket I erkänna såsom den högsta regeringen under vår högtälskade konungs fångenskap, befäller mig, att ställa mig i spetsen för eder, för att leda edert pröfvade mod och edra bemödanden till det enda målet för alla goda och redeliga Spaniorer, nämligen: återställandet af våra fädrens religion, som är förnedrad och smäddad, till all den glans, som hon visade ibland en genom sin catholicismus med så mycken rätt berömd nation; vår fångne Konungs återställande till fritt åtnjutande och fri utöfning af de rättigheter, som monarkiens grundlagar gifva honom; de fredälskande Spaniorernes återställande till den sauna friheten, hvilken de beröfvat dem, som utgifva sig för dess ärligaste försvarare. I öfverensstämmelse med er Junta har jag vidtagit nödiga medel, att afhjelpa edra mäst trängande behof, och hoppas, att inom kort se frukten af våra sönulösa nåtter. Vi föra ett mödosamt krig, kanske mindre i ansende till de faror för hvilka vi måste utsätta oss, än för de privationer, vi äro tvungne, att underkasta oss. Eder general skall med er trotsa farorna och med glädje dela alla besvärigheter. Ära och pligt skola alltid leda hans upförande, och han skall blifva trogen till slutet af sin bana. Jag upmanar eder icke, att med lugn betrakta farorna, att med lålmod fördraga mödorna, ty det skulle vara, att

skymfa edert så ofta bepröfvade mod och or så klart ådagalagde ifver för den rättvisaste af alla saker. Jag anbefaller eder endast ordning och krigslydnad, ty utan dessa äro äfven de tapprestes bemödanden förgäves. Jag anbefaller eder vördnad, förtroende och undergifvenhet emot edra anförare, den största måtta och enighet ibland folket, där våra härar komma att uppehålla sig, för att visa, att edra känslor af rättskaffenhet icke stå att förena med ett förfarande, som är ovärdigt en tapper soldat och framför allt en det Spanska namnet värdig soldat. — Emot våra fiender skall vårt upförande svara till deras emot oss. Jag har för afsigt, att handla såsom en chef, som, utan att sluta sitt hjerta för mensklighetens kraf, så mycket han förmår, söker mildra de rysligheter, hvilka kriget nödvändigt medför. Tankan, att det blod, som flyter på slagfälten, till största delen är förtedd människors och våra bröders blod, måste föra oss tillförlitligt medlidande; detta är det upförande, som jag föreskrifver er. Men om våra fiender fortfara att icke gifva pardon åt de rojalistiske fångarne, som falla i deras händer, eller genom domstolarnes åtgärd mördas dem, så viija vi göra detsamma. Vi skola göra det med afsky och vedervilja, men den heliga och rättvisa sakens intresse för hvilken vi strida, fordrar det nödvändigt, så väl som den förskräckliga, men icke mindre väl grundade vedergälningsrätten. — Navarreser! eder fångne Konungs frihet är i edra händer. Spanien fäster sina ögon på eder och est mod, och bereder sig att efterfölja det. Hela Europa beundrar er. Hvilken upmuntran för edra ädla hjerta! Den general, som har den äran att comendera så tappra krigare, skall antingen föra dem till segra eller med beröm falla i edra leder."

Frankrike. Den 18 November utbredde sig i Paris det rykte att en kosmopolitisk speculant, hvars kurirer betäcka alla Europas landsvägar, hade från Verona erhållit gynnande under rättelser för friden; man trodde sig märka, att upköp skedd för hans räkning, och genast stego lönerna. Från många håll uprepades ännu den 21, att allt vore slutadt, att congressen inskränkte sig till de Italienska angelägenheterna, men öfverlämnade Spanien åt sig sjelft, med den förklaring, att den icke ville blanda sig i de stridigheter, som möjligen kunde uppstå emellan detta land och Frankrike; Mornast utspredde vissa diplomatiens och laireuror alldeles motsatsen; man gick till och med så långt, att man antog, att regentskapet i Urgel blifvit erkändt, utom af England, och att Hr. Ouyrards d. 17 skedd afresa från Paris till Verona stod i samman-

hong härmed, Anteligen kl. 8 om aftonen samma dag sade man, att en just då från Verona ankommen Kejsarlig Rysk Adjutant medfört den underrättelse, att monarkerna bestämt vägrade hvarje inblandning i Spanska angelägenheterna och hvarje mellankonist emellan Spanien och Frankrike. -- Namnen på arrondissements-collegiernas deputerade äro nu alla bekanta, Af 5t att välja har oppositionen endast erhållit 6, eller 7, om man vill hvinga Hr. Mannels dubbla val i anslag. Processen emot Hr. Constant för dess skrifvelse emot underprefecten i Sanmur förekommer åter först d. 29 Nov. Förskrifvelsen emot Hr. Mangiu har han d. 17 Nov. blifvit dömd af correctionsdomstolen, men mycket lindrigare, än man först sagdt, nämligen till en månads fängelse och 500 fers pligt, confiscation af dess skrift, och kostnaderna. Ugifvaren af Courier des spectacles har blifvit dömd till tre månaders fängelse för gäckande af Franska Akademien (han hade kallat abbé Fraissinous val till ledamot löjligt) såsom en corps constitué.

Italien. Från Verona berättas det under d. 9 November, att Lord Wellington efter en kurirs ankomst för 10 eller 12 dagar sedan bivistar alla conferencer. Kejsaren af Ryssland torde så mycket tidigare afresa, som han länker att ännu dröja någontid i Warschau. Man träffar anstalter om förskaffande af logis för en ny engelsk fullmäktig (sannolikt sir H. Wellesley). Man påstår ännu att konungen af Bayern jemte greve Rechberg väntas till congressen. Sedan några dagar hafva de fem makternas ministrars conferencer mycket tilltagit. -- Enligt de nyaste underrättelserna från Neapel hade Vesuvius under alla de sista dagarne af October ständigt utkastat slagg, aska och rök. Som det d. 27 och 28 regnadt tämligen starkt, så var hela kringliggande trakten betäckt med ett lerlager, som upkommit genom regnvaltuets blandning med askan. "Vesuvius sjelf, heter det i ett bref från Neapel d. 1 November, är icke mer att igenkänna. Hälften af dess öftra kägla har försvunnit. Besynnerligt nog är det, att Vesuvii förminskning i de neapolitanska tidningarna alldeles blifvit förbigången, då den lika väl gäyer det giltigaste beviset för explosionens häftighet. Den i luften sprängda eller instörtade öfre delen af käglan kan, ringa räknadt, utgöra 30 sammar. Kratern är ännu icke tillgänglig. Den 13 October återkom Sir Thomas Maitland med sin suite till Corfu.

Norra Förenade Amerika. Från Philadelphia skilfver man under d. 9 October: När

Aur ora uptager illa, att alla tidningar strida med hvarandra öfver den tillkommande presidenten, och att otaliga ränker och intriger i anledning däraf förspörjas, då likväl ännu tre hela år skola förbigh, innan Hr. Monroe afträder. Därvid heter det: "Frågan är icke i allmänhet, hvem som är den värdigaste, utan: Hvar han är hemma? Om han är en östlig, vestlig eller sydlig man?" I staden Newyork har bomull detta år kommit till mognad. Frökornen planterades d. 23 April och de mogna hylsorna afplockades d. 10 Juli. Boston Statesman af d. 20 Sept. säger: "Från Salem afgår en laddning spannemål till Virginien. Detta låter i sanning såsom att föra stenkohl till Newcastle; emedertid har den grusliga torkan detta år i Virginien och den däraf upkomna felskörden denna gång updrifvit sådespriserna där högre, än de stått här." (Häftiga regnskurar med de inträdda æquinoctialsstormarne hafva sedermera ändtligen afkyllt det amerikanska öfverlandet, men beklagligen ännu icke gjort slut på gula febern i Newyork). Likasom i Tyskland fältmössen, så hafva vid Ohio ekorrharna detta år förstört grödan; de ödelades i myriader. I de allmänst så sunda staterne Virginien och Maryland hafva sjukdomar herrskat uti en aldrig förr känd grad. Projectet, att stifta en allmän stor frimurareloge för de förenade staterne har icke blifvit antaget af de serskilda staternas alla stora loger. -- Enligt underättelser från Mexico ända till slutet af Augusti hade flera så stränga edict af den nye kejsaren utkommit, att de kunde anses såsom en suspension af alla lagar, och således väl måste vara föranledda af stora svårigheter i hans belägenhet. En tidning från Neworleans uttöcker sig däröfver på följande sätt: "Iturbides tyranni har uppnått den högsta spetsen. De, som misshaga honom, försyinna dagligen, man vet icke huru. Det republicanska partiet albidar tiden. Trupparne blifva icke betalda, och äro missnöjda."

Westindien. I begynnelsen af September ankom till Barthelemi en såsom lotsbåt byggd skonert under amerikansk flagga från i altimore, kommanderad af en lrländare, Gould, och snart följdes den af en brigg och två skonettar, som ställde sig under Goolds befäl. Han köpte därpå af en Hr. Chayter en brigg, som en columbisk kapare uphugt dit under nederländsk flagga, men hvilken svensko guvernören hade låtit sequestrera och försälja såsom orättmätig prise.

STOCKHOLM,

Tryckt hos ELMÉN och GRAMBERG.

COURTJEREA

Måndagen den 9 December.

LAGFARENHET.

(Forts. från No 17.)

Vi kunna ej tillbakabälla några betraktelser öfver det i sista nummer införda document.

Det måtte verkligen vara supponant att för ett brott först dömas till galgen och sedan till 46 skillingars böter, och NB, dömas, icke genom nåd till straffet så betydligt nedsatt. Både den, som får två sådana domar öfver sig, och den, som betraktar handelsrättas gång, måste göra sig ett betydligt begrepp om rättvisan och nästan vara ursäktad, om han anser sig med lika trygghet kunna kasta med tärningar om lif och valard som öfverlemliga dem till en domstol. Hela handelsen med Lindström är sådan, att om man blott berättade den, utan att bestyrka den med handlingar, skulle berättelsen utskrämmas såsom en slak saga.

Det var en lycklig händelse som räddade den brottslige, den händelsen nämligen, att Herr Clementson och Westlund blevo underretade om domen, och att de, som just genom brottet voro förnärmade och således minst borde anses intresserade i den dömdes räddande, likväl blevo nitiskt verksamme för detta ändamål. Överdomstolen ägde att låta på underdomstolens ransakning; och då man kan supponera såsom ganska troligt, att den dömda, ofalldig och oerfarin i lagen, icke uti ett långt tids rum skulle kunna deducera sin oskuld till ett brott, som var döden värdt, utan blott sökanad för lifven såsom ej omöjligt antagas, att öfverdomstolen kunde hafva, i förhållande på riktigheten af underretningens ransakningsprotocoll, helt enkelt stadfäst dödsdomen. En händelse säga vi, var det, att öfverdomstolen kom att företaga en ransakning, hvilket ej är dess skyldighet. En händelse var det, att brottet blifvit begånget och första domen falld på det ställe, där öfverdomstolen sitter. En händelse var det, att målsäganderne i tid blevo underretade om dödsdomen och intresserade sig för den dömdes räddning. Om samma underdomstol hade funnits 50 mil från Stockholm, om brottet blifvit under dess domvärdje begånget; om målsäganderne eller någon annan om människolif om person ej funnits på stället; så hade dödsdomen tro-

ligen blifvit fastställd eller åtminstone den tilltalade fått i Rughiga tider mullna i fängelse. Det är således rent af en slump, eller en hel rad af lyckliga tillfälligheter att nu underdomstolen (Stockholms Norra Förstads östra Kammars Rätt, under Herr Rådmanen Steubers presidium) icke gjort sig skyldig till ett juridiskt mord, genom sin brådsände och ofullständiga ransakning och sin därpå grundade dom. Man foreställer sig lätt, hvilken rang slumpan intager bland de omständigheter, som kunna ursäka en domstol, för dylikt förfarande.

Allmänna lagen säger i 4 Cap. 12 §. Rättegångens bakken "Faller domare orätt derpå uppens bar värdslöshet, eller oförstånd, måste embetet alldeles, eller till viss tid, eller böte med pengningar till tre skatten, eller öfver omständigheterna och tyffe allskänska. Om han uti upåtteliga, eller haf och allvälja, eller för vänskap, eller muto och vinnung; måste embetet och få, det stättig åter, gäld och skada, och wita gånge till the förtige. Nu kan så hända, att några genom sådan yrning domar uter till eller äras, värde domaren för them, na sin ondaka och arghet, sjelt straffad till lif eller ära."

Hof Rättens ransakning och utslag visar tydligt, att ganska väsentliga tillägg blifvit af Kammars-Rätten alldeles glömda och åsidosatta. — Frågor, hvorpå sakens utgång egentligen berodde, såsom den tiden, då snatteriet skedde, om faran för eldsvåda då var öfver eller icke, för det hus, där det skedde o. s. v. Enligt Kammars Rättens summariska process och actois, ända i Hof Rätten fastsatta, påstående, skulle hvarje stöld eller mottori, förförd hvar som bäst den 12 Junii 1821, kunna beläggas med dödsstraff. Hvad namn skall man gifva åt ett sådant förfarande, där de viktigaste frågor, hvorpå sakens utgång beror, alldeles åsidosättas? Om detta blott kallas värdslöshet, torde man verkligen ha va gylvit det ett ganska lindrigt namn. Man kan icke lätt försä, hvad det betyder att tillåta orätt dom af värdslöshet, om det ej betyder att icke värda sig om upptäckande af de facta, hvorpå domen skall grundas. Ett bland de hufvudsakligaste facta här var väl; om fara för eldsvåda fanns, eller af ägarne ansågs finnas, för de

250
82 014

Öfver, som stulos; om dessa saker vore under påddning eller i behof af rättning, så de stulos. Den enklaste utvägen att utröna sådant, hade varit varit att höra äganne eller någon, som därom kunde lemna bestämd uplysning. Men om något så likt har Kämmers-Rätten icke vårdat sig. Vi hafva kallat proceduren svinmärisk och vi frä oss hafva det till hastakäp.

I det citerade lagrummet i öfres finnas en o-förfärdighet. Det säger blott, att domaren, i fall någon hans värga dörr, någon mister li eller ära, skall straffas till li eller ära för sin ondsko och o-rättighet, men ingen om han upställiga fullt den värga domen. Om någon skulle mista li eller ära för domarens värdlöshets skull, slipper denne däremot med blotta förlusten af embetet. Men han skall tylla alla o-skäda, och lura till-gar de, så en människa har misrat lifvet?

Kom ett tvifvelsmål öfver denna paragraf. Är domaren mindre vederbörlig, i fall han fällt en o-rätt dödsdom, som blifver ändrad, än i fall han dömt räkter att äga beständ? Hans handling synes väl vara lika straffbar i båda fallen. Lagen säger dock: Nu kan så hända, och befriar därigenom den värgvise domaren från straff, i fall blott en öfverrätt, utan all hans förskyllan, ser nogare in i saken och öfver ändla kavar domen och gör rätt. Detta tvifvelsmål må de lugghäke lösa.

På slut ett ord om Actorer. Om dem gör man sig det begrepp, att de skola söka utforska sanningen, antingen denna lärer till den anklagades friande eller fällande; att de så blott vär digt upylla sitt kall, näe de, i enlighet med hvad de genom en opartiskt fördransaktning kunnat ut-forska, göra sina påståenden, men icke så de, så som hätska vederdelomän, blott forska efter hvad som kan fölla den anklagade och, med eller utan öfver, söka få honom föllid. Denna opartiskhet hos en actor är i synnerhet nödig, i ett land där den anklagade icke har advocat till sitt försvar.

Man har däremot sett actorer, som, af falskt begrepp om sin bestämelse eller af en medfödd böjelse, handla såsom den anklagades föröfjare, söka att snärja honom med alla möjliga advocatur-ska knep, i sina påståenden blott anföra, hvad som kan vara honom till nackdel, och slutligen icke släppa tag, äfven sedan den klaraste bevisning och en opartisk ransaktning uplyst om tomheten af de-ras skif, utan i sista stunden vidhålla sina obilliga påståenden. På detta sätt kunna Actorer och Fi-scaler blifva blott anklagades pågörs (i synnerhet om de finna domstolar nog lät förliga att sanna-rikt och utan noga pröfning fölla) i stället att

vara verktyg till samningens upptäckande och verk-liga brott befrände.

UTLÄNDSKA NYHETER.

Turkiet. Från Grekland skriver man under d. 24 Oc: Chorschid Pascha har ännu allt jämt sitt hufvudquarter i Larissa, Turkarnes hufvud vapen-plats och förnämsta fästning i Thessalien, där de således tillförlitligen, om ock deras armbé föröme i allkänlig oordning, eller blifva tvungent till retrat, quartända en tillfickig besättning, em-lån platsen är i stund, att länge försvara sig. Chorschid hade flera gånger af-lägnat sig från Larissa och begifvit sig till andra trakter af Thessalien, dels för att där organisera nya stridskroter och mänstra några corper dels för att träll dispositioner att hindra ett nytt an-fall från Epirus, dels för att, enligt flera uppgifter, återställa ordningen i tvänne ganska desorganise-rade corper, som begingo många tyshgheter, och med hvilka umbyggarna i Thessalien därför rä-kat i hanterning. Om Grekernas framryckande från Livadien hade man ingen ting hört. Men ett förslag a detta slag förbereddes i Epirus, där Furst Maurokordato i senare tid varit ganska verksam, att bilda nya stridskroter, hvilket äfven lyckats honom öfver all väntan. Han har af de där varande hufvudmännen blifvit erkänd såsom deras militära öfverhufvud, åtminstone för ögon-blicket, och leder deras rörelser. Man vet, att Maurokordato genom en vid Kalarites och Met-zovo upställd corps afdelas afbrutit förbindelsen emellan Imina och Larissa, och att förstärkningar nyligen blifvit tillsända denna corps, för att tränga in i det läre af Thessalien och där förena sig med den ända till Alabona framryckte corpen under Diamanti. För att förhindra en sådan afbrytning af alla communicationer med Macedonien, har Chor-schid lämnat sig föranlåten att till Kluovo sända de förstärkningar han erhållit från Honau. Mau-rokordato sjelf skall med en annan corps äfva hafva visat sig för Arta, dit de vid Epirus slagne Turkor-ne dragit sig. Moreoternes stridskrafter hafva bit-tills allid blifvit tillbakahållne inom deras hälfo, emellan de där varande elierne icke ville allige-nemdan de där varande elierne icke ville allige-nemdan sig öre fästningarnas fall. Underhandlingarne med de Turkiska befälhafvarne i Napoli di Roma-nia fortsättas, men man hade denna fästning icke gifvit sig. -- Enligt tillförlitlig underrättelse från